

2011

Úvod

Rok bohatý na události ve světě politiky, sportu, kultury, vědy, ale také v rozmarech počasí a ukázkami síly přírody.

- v úterý 4. ledna 2011 bylo částečné zatmění slunce (80%) pozorovatelné i v naší republice, bohužel počasí bylo nepříznivé, bylo zataženo.
- druhý týden v lednu začalo tát a v Čechách byl vyhlášen povodňový stav. Především v Libereckém a Plzeňském kraji
- lednové období dešťů v Austrálii přineslo obrovské záplavy o rozloze Francie a Německa
- 8. ledna zemřel Jiří Dienstbier, první polistopadový ministr zahraničí
- konec ledna začaly politické nepokoje v Egyptě, Tunisku, přidaly se i další africké státy
- 2. února oslavil olympionik, rodák z Frenštátu pod Radhoštěm, Jiří Raška sedmdesátku
- čtvrtek 10. března znamenal pro Japonsko katastrofu. Páté největší zemětřesení na světě za 150 let o síle 8,9 RichtEROVY stupnice. K tomu se přidaly 10ti metrové tsunami. Další menší otřesy se stále opakovaly. Ostrov Honšū se posunul o 2,4 metru. Některá města byla úplně smetena z povrchu země. Byla poškozena jaderná elektrárna a došlo k úniku radiace
- ve dnech 25 - 26. března probíhalo sčítání lidu domů a bytů. Sčítání prováděla Česká pošta
- cena benzínu v březnu průměrně 34,- Kč, v červnu až 35,- Kč, v listopadu 35,70 a nafta 36,20 Kč
- od 1. dubna přestala platit papírová padesátikoruna
- 2. května byl zabit Usáma Bin Ládín vůdce teroristické organizace Al-Kaidá
- 23. května 2011 v Hradci Králové ve věku 91 let zemřel Mons. Thlic. kardinál Karel Otčenášek
- 2. července vyhrála tenistka Petra Kvitová wimbledon, po 23 letech, (Jana Novotná)
- 22. července norská tragédie; pravicový extremističtí zastřelil 93 mladých lidí na ostrůvku. Pálil 1,5 hodiny
- 7. září spadlo letadlo s členy hokejového mužstva, ve kterém byli tři Češi a jeden Slovák. Jan Marek, Josef Vašíček a Pavol Demitra a Karel Rachůnek
- 6. října zemřel zakladatel firmy Apple, Steve Jobs, autor technologie, která spojila celý svět
- 18. prosince – zemřel Václav Havel, první český prezident druhý československý. Pohřeb byl 23. prosince

Statistika obce

K 31. prosinci 2011 bylo zapsáno v naší obci 1693 obyvatel. Mužů bylo 810 a žen 883. První dítě v roce se narodilo 1. ledna. Byl to Nečas Tadeáš a byl prvním dítětem okresu Vsetín. Během roku přibýlo 22 dětí. Bylo to 10 chlapců a 12 děvčat.

Bylo uzavřeno 12 sňatků a 4 manželství byla rozvedena. Zemřelo 17 obyvatel – 12 mužů a 5 žen. Trvalý pobyt v obci získalo 25 lidí a 28 se odhlásilo.

Průměrný věk obyvatel se stále zvyšuje, je to 41 let.

Ve statistice jmen nedošlo k zásadním změnám za uplynulý rok. Nejpoužívanější jméno bylo Marie (60), a hned za nimi byly Jany (50) a Janové (49). V závěsu jsou Josefové (45) a jen o 2 za nimi zůstávají Jiří a Zdeněk (43). Velký počet jmen mělo však pouze jednoho

„majitele“. Bylo jich celkem 98, např. René, Adrian, Marcel, Tadeáš, Prokop, Justína, Eugenie, Radana, Izabela, Elena další.

Největší zastoupení v obci mělo příjmení Fiurášek. Bylo jich celkem 54. Toto příjmení nosilo 25 mužů a 29 žen. Při představování použilo příjmení Křenek 25 mužů a 23 žen.

Také zastoupení Ručků bylo početné – 16 mužů a 25 žen. V obci jste mohli potkat 37 Kretků. Mužů bylo celkem 18 a žen 19. Stejný počet osob se pyšnilo jménem Kubáň. Mužů 20 a žen 17.

V obci bylo 10 občanů s úctyhodným věkem nad 90 let. Věk nad 80 let mělo 62 občanů a nad 70 let celkem 138 občanů. Nevíce občanů bylo ve věku nad 50 let – celkem 264 občanů.

Nehody v okolí

- hned 1. ledna došlo k nehodě u Správy a údržby silnic. Řidič pod vlivem alkoholu narazil do sloupu, auto otočil na střechu a zdemoloval svodidla
- další den pronásledovala policie auto s opilým řidičem, který skončil ve sněhové bariéře na parkovišti u obecního úřadu. Při vystupování z vozu nebyl řidič schopen stát na nohou. V krvi měl 3,2 promile alkoholu
- 10. dubna došlo k požáru hospodářského stavení v Kněhyních. Protože budova stála v blízkosti rodinného domku č.p. 113, došlo vlivem větru k zapálení části střechy. Naštěstí byl požár pod kontrolou a dále se nerozšiřoval
- tragická nehoda se stala 26. dubna na Horní Bečvě. Osmnáctiletý hoch skočil pod projíždějící nákladní automobil. Nehoda se stala u benzínové pumpy
- 25. prosince došlo k požáru stodoly v blízkosti rodinného domku nad Zavadilkou. Likvidace se zúčastnily požární jednotky z Valašského Meziříčí, Prostřední, Horní a Dolní Bečvy, Hutiska- Solance a Velkých Karlovic.

Události v obci

- k 1. lednu 2011 bylo zrušeno obvodní oddělení Policie ČR na Horní Bečvě a změnilo se na Služebnu Policie ČR. Budova byla za symbolickou 1,- Kč prodána obci Horní Bečva. Obvodní oddělení Policie se přestěhovalo do Rožnova pod Radhoštěm na ulici 5. května 599.
- 8. června byl založen Dobrovolný svazek obcí Prostřední a Horní Bečvy z důvodu větší možnosti získání finanční dotace na výstavbu kanalizace v obci
- 15. srpna přišla průtrž mračen, která zaplavila hřiště TJ Sokol střed. Byl protržený vodovod na Makyti, zaplavené sklepy, vylité malé lesní potůčky.

Výstavba v obci

- oprava silničního koberce od SDH střed po křižovatku na Hutisko-Solanec. Práce začaly 21. června vyfrézováním a 27. června se začal pokládat nový koberec.
- byla přidělena finanční dotace na zateplení budovy zbrojnice střed. S pracemi se začne v roce 2012.
- započaly práce na opravě mostu u Zavadilky. Před tím zde byl položen nový koberec. Poté musela obec zdlouhavě vyřizovat vybudování přechodu pro chodce, protože ten původní byl postaven bez povolení. Po roce fungování přechodu, nového, s můstkem uprostřed silnice,

došlo opět k vyfrézování nového koberce a začal se opravovat most. Do konce roku byla opravena pravá polovina a v roce 2012 se bude opravovat druhá.

- 12. října 2011 začaly práce na rekonstrukci budovy obecního úřadu. 70% nákladů na opravy dostala obec zpět v rámci dotace z Místní akční skupiny Rožnovsko. V rekonstrukci byla zahrnuta: izolace budovy (podřezání), výměna oken, rekonstrukce sociálního zařízení a vybudování informačního střediska a klubovny pro organizace. Po novém roce byly dokončeny poslední úpravy interiéru klubovny a vybavení kanceláří.

Rekonstrukce obecního úřadu

K celé rekonstrukci se vyjádřil starosta Ing. Gálik ve Spekttru rožnovska:

„V budově obecního úřadu dochází k částečným nutným opravám, jako například k podřezání zdíva nebo výměně oken. V prostorách bude rovněž zřízena klubovna pro činnost jednotlivých zájmových organizací. Jde o přeměnu dosavadní obřadní síně tak, aby mohla tomuto účelu sloužit. Kromě toho zde nově vznikne informační centrum pro turisty, které v naší obci velmi chybí. Jsem přesvědčen, že právě jeho umístění nedaleko cyklostezky i hlavní silnice přispěje k tomu, že ho budou návštěvníci obce celoročně využívat. Na tuto akci jsme získali dotaci 499 306 korun, což činí 74 procent celkových nákladů, prostřednictvím Místní akční skupiny Rožnovsko ze strategického plánu LEADER“.

Začalo se ve středu 12.10. nejprve se podřezávaly základy a izolovalo se. Dělal se za plného provozu úřadu. Všude samý prach a nepořádek, vše vystěhované, skříně počítače, po chodbách nářadí a materiál. Opravy a izolace se dělaly jen v přízemí. Ve středu 19.10. se provizorně nastěhoval nábytek a počítače, dalo se komunikovat se světem. Následovalo malování a uklízení. A bylo co, vyměňovalo se lino za koberce, opravovaly se radiátory. Nejdříve se stěhoval archiv. Mnoho občanů nevědělo, že se úřad opravuje.

Od pondělí 24.10. se opravovaly podlahy ve spodních kancelářích. Nejprve místostarosta, starosta a podatelna. Odpojily se všechny počítače a provoz byl omezen na pokladnu a účetnictví. Ve čtvrtek se začaly vyrovnávat podlahy, v pondělí se pokládala lina. Od úterý se stěhoval nábytek, a uklízelo se. Postupně byl provoz umožněn, jen za komplikovanějších podmínek. Od středy začaly opravy a rekonstrukce sociálního zařízení. Po celou dobu oprav sociálního zařízení používali pracovníci WC na kurtech. Těsně před koncem roku byly tyto práce hotové a začaly další na rekonstrukci obřadní síně. Po novém roce se dodělávaly pouze detaily.

Pracovníci obecního úřadu

Volení uvolnění zastupitelé obce:

starosta – Ing. Gálik Radim, ve funkci od roku 2010, nastoupil po Ing. Františku Juříkovi, který v ní byl od roku 1996. Při volbách do zastupitelstva obce byl v roce 1994 zvolen starostou Alois Krupa, který se však v roce 1996 přestěhoval na Horní Bečvu a na jeho místo nastoupil právě Ing. František Juřík.

místostarosta: Milan Fárek, ve funkci od roku 2002, nastoupil do funkce po zemřelém Františku Bilovi, který byl zvolen v roce 1998.

Zaměstnanci obecního úřadu:

účetní – Křenková Silvia, na obecní úřad nastoupila v roce 1993

stavební technik – Krupa Alois nastoupil na obecní úřad v roce 1992

evidence obyvatel, podatelna – Kantorová Radomila, na obecní úřad nastoupila roku 1994

uklízečka – Křištofová Anna, na obecní úřad nastoupila od roku 2002

správce hřbitova – Smoček Zdeněk, na obecní úřad nastoupil roku 2002
traktorista – tato funkce byla v roce 2011 zrušena. Práci vykonával Antonín Malář.

Dále byli na dohodu o pracovní činnosti zaměstnání:

obsluha jímání vody – Šena Jaroslav

knihovnice – Pastorková Milada

obsluha sběrného dvora – Bilová Jindřiška

údržba elektro zařízení obce – Křenek Josef

údržba veřejné vodovodní sítě – Vala František

Tyto dohody se na začátku každého nového roku sepisovaly znovu na dobu určitou, do konce daného roku.

Sbor pro občanské záležitosti

Na vítání občánků už od roku loňského 2010 předával obecní úřad každému dítěti pamětní „stříbrný tolar k narození dítěte“ s vyražením roku narození. Tolar byl umístěn v ozdobné krabičce s certifikátem pravosti. Jeho cena byla 980,- Kč a byl ražen v České mincovně a.s.

První miminko v obci se narodilo 1. ledna v 14.45, byl to Tadeáš Nečas z Prostřední Bečvy 514. Byl zároveň druhé dítě v kraji, ale první narozené dítě v okrese Vsetín.

První vítání se uskutečnilo 20. února 2011. Prvních deset dětí bylo narozených v roce 2010.

HAJDOVÁ VALERIE

BLAŽKOVÁ ZUZANA

RŮČKOVÁ KRISTÝNA

BÁRTKOVÁ EMA

JAŠKOVÁ ELEN

RŮČKOVÁ SILVIE

RONČKA DANIEL

LENOMAROVÁ MARIANA

HURTOVÁ EMA

ŠENKEŘÍKOVÁ DOMINIKA

NEČAS TADEÁŠ

STAVINHOVÁ ELIŠKA

Toto vítání bylo první v roce a také první pro nového pana starostu – Ing. Radima Gálíka. Program malé slavnosti zpestřilo vystoupení dětí z mateřské školy. Každé miminko doslalo památný stříbrný tolar, maminky poukaz na výběr zboží ve výdejně léčiv na Prostřední Bečvě v ceně 500,- Kč a vázanou knihu, do které si mohly značit pokroky svého malého potomka. Nechyběla ani kytička pro maminky. Pan starosta se všemi rodiči připil na zdraví šampaňským.

Další vítání 26. června 2011:

URBANOVA ROZÁLIE

HOLČÁKOVÁ ALŽBĚTA

HARTMAN MICHAL

JAKŠÍKOVÁ ANETA

KORYTÁŘOVÁ IZABELA

DRÁPALA ŠIMON

ONDRYÁŠ VOJTĚCH

SOLANSKÁ LENKA

Také v tomto roce navštívily členky sboru pro občanské záležitosti všechny jubilanty, kteří oslavili 70, 75, 80 a více let. Bylo jich celkem 97.

Další tradiční návštěvy proběhly v domovech důchodců na konci roku. Bývalí občané Prostřední Bečvy dostali balíčky v hodnotě 300,- Kč. Návštěvy se uskutečnily v Rožnově pod Radhoštěm, Pržně, Podlesí a Hutisku-Solanci.

Jubilejní svatby

Předchozí rok byl bohatý na oslavy zlatých svateb, v tomto roce se uskutečnila pouze jedna.

Oslavili ji manželé Chrbjátovi, Vladimír a Ludmila, Prostřední Bečva 606 – oslava byla 8. července.

Krásnou diamantovou svatbu oslavili manželé Michal a Věra Juroškovi, Prostřední Bečva 401 dne 5. srpna 2011.

Sbor pro občanské záležitosti oběma manželským párům poblahopřál a předal jim malé dary.

Tříkrálová sbírka

Letošní Tříkrálová sbírka byla velice úspěšná. Celkem bylo na Rožnovsku vybráno přes 1,038 mil. Kč. V loňském roce to bylo 1,006 mil. Kč.

Porovnání výsledků z jednotlivých obcí:

<i>Dolní Bečva</i>	<i>73 573,-</i>
<i>Horní Bečva</i>	<i>56 483,-</i>
<i>Hutisko-Solanec</i>	<i>105 000,-</i>
<i>Prostř. Bečva</i>	<i>60 193,- (rok 2010 56.620,-Kč)</i>
<i>Rožnov P. Radh.</i>	<i>241 438,-</i>

Poděkování patřilo všem spoluobčanům, za jejich štědrost k potřebným, která byla rok od roku větší. Koledující děti byly nadšené, jak jim v některých domech udělal dobře horký čaj, nebo pohoštění. Dle sdělení dětí, byli na ně spoluobčané při koledování stále milejší.

Hospodaření obce

Hospodaření obce Prostřední Bečva za rok 2011 dle rozpočtu obce schváleného na prvním zasedání obecního zastupitelstva dne 20. Ledna 2011. Rozpočet byl v průběhu roku upravován dle potřeb hospodaření obce jedenácti rozpočtovými opatřeními.

Příjmy za rok 2011 dle schváleného rozpočtu činily 16,104.000,- Kč. Rozpočtová opatření byla ve výši 1,540.000,- Kč. Upravený rozpočet příjmů tedy činil 17,644.000,- Kč. Plnění příjmů k 31. prosinci 2011 bylo ve výši 20,457.000,- Kč.

Výdaje za rok 2011 dle schváleného rozpočtu činily 17,704.000,- Kč. Rozpočtová opatření byla ve výši 1,540.000,- Kč. Upravený rozpočet výdajů tedy činil 19,244.000,- Kč. Plnění výdajů k 31. prosinci 2011 bylo ve výši 16,316.000,- Kč.

Došlo k menšímu překročení plnění daňových a nedaňových příjmů. U prvních z důvodu vyššího výnosu na dani z příjmu fyzických osob. U nedaňových ovlivnily příjmy vyšší výnosy poplatků z veřejného prostranství, poplatky za rekreační pobyt a ubytovací kapacitu.

Rozpočtové příjmy byly v některých případech vysoce překročeny, například výnosy z těžby dřeva, příjmy z úroků, příjmy za služby (mulčování) nebo pronájmy nebytových prostor. Proti tomu poplatky za odběr pitné vody nedosáhly výše schváleného rozpočtu.

Přijaté dotace byly navýšeny o dotace z Úřadu práce a Evropského sociálního fondu na vytvoření pracovních příležitostí. Neinvestiční dotace na výdaje spojené s přípravou sčítání lidu, domů a bytů ze Státního rozpočtu

Další dotace od Regionální rady regionu soudržnosti na rekonstrukci víceúčelového hřiště a doplnění dětského koutku.

Běžné výdaje byly v některých případech nedočerpány a jinde přečerpány, například v péstební činnosti na zajištění těžby dřeva, za úhradu pitné vody Lesům ČR.

Za uplynulý rok byly provedeny opravy místních komunikací, oprava veřejného osvětlení, zakoupení techniky pro Sbor dobrovolných hasičů, podpora školství, sportu a neziskových organizací. Byly také příspěvky na kulturní a sportovní akce – pálení čarodějnic, vítání občánků, návštěvy jubilantů, rozsvěcování vánočního stromku, podpora plesů a sportovních soutěží.

Kapitálové výdaje – byly vykoupeny pozemky za 222.115,- Kč, provedeno zateplení stropu v základní škole ve výši 138.653,- Kč a podlahářské práce v mateřské škole ve výši 166.718,- Kč.

Přezkoumání hospodaření obce dle zákona č. 420/2004 Sb., o přezkoumání hospodaření ÚSC provedla Ing. Věra Bělíčková, kontrolor pověřený řízením přezkoumání z kontrolního oddělení Zlínského kraje ve dnech 7. – 8.11. 2011 – dílčí přezkoumání hospodaření obce, závěrečné přezkoumání bylo provedeno ve dnech 13. – 15.2 2012.

Tvorba a čerpání sociálního fondu se řídila rozpočtem obce a pravidly pro tvorbu a čerpání sociálního fondu. Stav fondu k 31. prosinci 2011 činil 58.250,51 Kč.

Základní a mateřská škola jako příspěvková organizace obdržela od obce příspěvek na provoz ve výši 2.227.000,- Kč. Další dotaci obdržela od Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy prostřednictvím obce jako zřizovatele na program Tvorivá škola ve výši 308.512,20 Kč.

Základní a mateřská škola vykázala v hlavní činnosti hospodářský výsledek ve výši -339,- Kč a v hospodářské činnosti + 339,- Kč.

Vybráno z usnesení zastupitelstva obce

První zasedání v roce 2011 bylo již čtvrté v pořadí nového zastupitelstva a konalo se 20. ledna. Na tomto zasedání se schválil rozpočet na rok 2011, rozpočtové výhledy na roky 2012 a 2013 a rozpočtové změny roku 2010. Zastupitelé odsouhlasili úpravy výše odměn pro neuvolněné zastupitele. Dále schválili zprávu o výsledku inventarizace majetku obce za rok 2010 a čerpání sociálního fondu. Na tomto zasedání bylo dále schváleno uzavření smluv s firmou Josef Bezděk na zpracování žádostí o dotace na investiční akce. Také byla dána výpověď smlouvy o pronájmu parkoviště na Pustevnách s tím, že se dále bude pronájem řešit po vypršení výpovědní lhůty.

Zastupitelé se seznámili a vzali na vědomí plánované investiční akce: kanalizace v obci, bezdrátový rozhlas v obci, revitalizace hasičské zbrojnice střed, revitalizace multifunkčního domu (MŠ střed), rekonstrukce obecního úřadu, multifunkční hřiště u MŠ střed a rozšíření kapacity školní jídelny na 180 obědů. Dále vzali na vědomí zprávu o poškození vánočního osvětlení na stromech v centru obce. Starostovi bylo uloženo projednat s firmou Envipartner, (měla vybudovat bezdrátový rozhlas), změny ve smlouvě o dílo, projednat odkoupení pozemku p.č. 1307 o rozloze 111m² (parcela pod vodojemem) a zajistit opravu vývěsní skříňky ve středu obce.

Páté zasedání v roce 2011 se konalo 17. února. Na něm schválili zastupitelé rozpočtové změny na rok 2011 a výroční zprávu Základní a Mateřské školy Prostřední Bečva. Zastupitelé

také projednali a schválili zhotovení projekčních prací na „Výměnu oken, zateplení objektu a výměna kotle v budově hasičské zbrojnice č. p. 350“. Byly schváleny výkupy pozemků pod místními komunikacemi na Fiuráškovice a k Šenkeríkům a odkup nabízených pozemků p. č. 431/3 o výměře 229m².

Na **šestém** zasedání z 24. března se rozhodlo, že bude zachován provoz obou mateřských školek pro školní rok 2011/2012. Z toho důvodu musel být schválen doplatek platu učitelky na toto období ve výši 92.000,- Kč. Také bylo schváleno vypracování projektu na zateplení hasičské zbrojnice v Kněhyních. Majitelé pozemku pod vodojemem nesouhlasili s prodejem a žádali nájemní smlouvu, kterou podepsal a uzavřel starosta.

Projednávání a schválení změny provozu základní školy ve školním roce 2011/2012 bylo rozhodující na **sedmém** zasedání 28. dubna 2011. Zde se rozhodlo, že z pětileté školy se stane čtyřletá s tím, že 1. a 3. ročník budou mít spojené vyučování. Důležitým krokem bylo také schválení závěrečného účtu obce za rok 2010. Cestovní ruch v Prostřední Bečvě podpořil plán rozšíření sportovního areálu u obecního úřadu o petanque, streetbalové hřiště, ruské kuželky, eventuelně rozšíření dětského koutku. Zastupitelé vzali na vědomí informaci o novém správci obecního lesa panu Janu Tkáčikovi.

Kritéria výběrového řízení na pronájem parkoviště na Pustevnách se projednávala 26. května na **osmém** zasedání. Jednalo se o zateplení budovy mateřské školy střed. Pro snadnější vyřízení finanční dotace na vybudování kanalizace v obci schválili zastupitelé vytvoření dobrovolného svazku obcí (Prostřední a Horní Bečva). Byli informováni o stavu investičních akcí a připravovaném konkurzu na ředitelku základní školy.

Na **devátém** zasedání 23. června bylo rozhodnuto o nájemci parkoviště na Pustevnách, kterým se stal opět pan Křenek Martin. Zastupitelé byli informováni a výsledku konkurzu na ředitelku základní školy – nebyl zvolen nikdo z uchazečů a Mgr. Juříčková Zdenka pokračovala ve své funkci.

Po náhlých záplavách, které zničily fotbalové hřiště, byl schválen na **desátém** zasedání finanční dar a finanční půjčka pro TJ Sokol Prostřední Bečva, každý ve výši 100.000,- Kč. Projednalo se a schválilo zateplení stropu v základní škole. Dále se projednávaly návrhy na opravu parketu u Sokolovny, zajištění neprůjezdnosti aut přes cyklostezku a kontroly potůčku kolem hřiště.

Jedenácté zasedání ze dne 22. září se projednávaly změny a plnění rozpočtu a forma financování případné výstavby víceúčelového hřiště u mateřské školy střed. Zastupitelé rozhodli o zamítnutí žádosti na zateplení budovy bývalé základní školy v Bacově z důvodu neekonomického čerpání omezeného limitu dotací.

Dvanácté zasedání v říjnu 2011 řešilo rekonstrukci obecního úřadu. Byly schváleny firmy na podřezání a izolaci budovy, na výměnu oken a podlahových krytin a firma na vybudování info centra a klubovny v prostorách obecního úřadu. Dále se rozhodovalo o podání žádosti o finanční dotace na revitalizaci veřejného prostranství a dotaci na opravy místních komunikací poškozených živelní událostí.

Zastupitelé vzali na vědomí informace o investičních akcích zateplení zbrojnice střed a výstavbě bezdrátového rozhlasu v obci, také požadavek na opravu poškozené podlahy v garáži zbrojnice Kněhyně. Po upozornění na nebezpečí zranění bylo místostarostovi uloženo zajistit poklop na šachtu na komunikaci ke kostelu.

Hlavním bodem **třináctého** zasedání bylo projednávání a schválení návrhu rozpočtu na rok 2012 a rozpočtový výhled na roky 2013 a 2014. Jednalo se také o realizaci projektu zateplení budovy Sokolovny. Členové zastupitelstva vzali na vědomí informaci o projektu rekonstrukce sportovního areálu u obecního úřadu.

Poslední zasedání v roce 2011 bylo v pořadí **čtrnácté** a probíhalo v prosinci. Na něm schválili zastupitelé rozpočet na rok 2012 a rozpočtový výhled na roky 2013 a 2014. Byl schválen převod 500.000,- Kč do nově vzniklého Dobrovolného svazku obcí Prostřední Bečva

a Horní Bečva. Zvedl se poplatek za likvidaci komunálního odpadu z 350,- Kč na 400,- Kč, přičemž slevy a osvobození zůstaly dále v platnosti. Bylo schváleno spolufinancování projektu „Rozšíření rekreačního areálu Prostřední Bečva.“ Na vědomí zastupitelé vzali možnost vybudování dětských hřišť v rámci dotace od ČEZ – Oranžové hřiště.

Dárce krve

Dopis Českého červeného kříže, který obdržel obecní úřad:

„ČESKÝ ČERVENÝ KŘÍŽ,

Vážení přátelé,

Český červený kříž uděluje nejvyšší zlatou medaili prof. MUDr. J. Janského dárcům krve, kteří dovršili počet 40 bezpříspěvkových odběrů.

Ochota dárců darovat krev pro zdraví a často i záchranu života je projevem jejich humanitního vztahu k spoluobčanům. Patří jim dík nejen těch, kterým pomohli navrátit zdraví, ale celé naší společnosti.

S potěšením Vám oznamujeme, že mezi vyznamenanými zlatou medailí Prof. MUDr. J. Janského je občan Vaší obce pan **HLUCHÁN ZDENĚK, Prostřední Bečva 24.**

Zlatou medaili převezme na Magistrátu města Ostravy 19. 9. 2011.

Věříme, že najdete vhodnou příležitost, jak morálně ocenit jeho hluboce lidský postoj a využijete jeho příkladu k další propagaci bezpříspěvkového dárcovství krve.“

Zpravodaj

M. Majerová roz. Ondryášová

Ráda si ve Zpravodaji přečtu „pamětníci vyprávějí“. Velice působivé bylo vyprávění pana řídícího Žíly, který ještě pamatoval názvy samot, ze kterých žáci chodili do Kněhyňské školy (Ježovec, na Rochleně, Pod stupni, Na skáli, Na Suché atd.).

Také já se nyní často vracím ve vzpomínkách do svého dětství. Když vypukla 1. světová válka v r. 1914, můj tatínek narukoval a moji nejstarší sestře byly 2 měsíce. Bojoval na východní frontě jako ruský legionář. Aby se mohl vrátit domů, musel absolvovat strastiplnou cestu přes celou Sibiř do Vladivostoku, kde se nalodili na loď, která je dopravila do Terstu. Odtud se vrátil po železnici a pěšky domů. Celá tato anabáze trvala šest let, a jeho dcera už chodila do první třídy Základní školy.

Já na své dětství vzpomínám s láskou. Byly jsme čtyři děvčata a měly jsme se moc rády. I když jsme někdy prováděly všelijaké vylomeniny, až museli rodiče zasahovat. Já jsem velice ráda chodila do školy. Když se někdy v zimě stalo, že byla fujavice a sněhu po pás, že se nedalo do školy jít, tak to bylo pro mne utrpení. Také mi utkvělo v paměti, jak jsme šly s maminkou do Rožnova na jarmark pěšky. Tenkrát autobusy nejezdily.

Pěknou vzpomínku mám také, jak soused Ludvík Ondryáš často k večeru vzal harmoniku, sedl si na místo, kde by ho bylo co nejdál slyšet a hrál. To bylo tak krásné, velice rádi jsme ho poslouchali.

Pamatuji si také, jak každou neděli odpoledne se scházeli ke staříčkovi (dědečkovi), který bydlel kousek od nás, čtyři karbaníci. Byli to můj tatka, soused Janíček, staříček a Silvestr, bratr staříčka. Nehráli o peníze, ale o ořechy. Nestalo se, že by jedinou neděli vynechali.

Také k nám chodil soused Janíček na besedu. Vždycky chtěl, abychom mu zazpívaly. Říkával, děvčata zazpívejte mi, a my zpívaly a pan Janíček nás chválil, jak pěkně umíme zpívat.

A tak by se dalo pokračovat ve vzpomínání ...

Své vzpomínky z dětství nám přiblížila paní Blanařová Jarmila.

S přibývajícím věkem člověk stále častěji vzpomíná na doby svého mládí.

Narodila jsem se 1. dubna a svým příchodem na tento svět jsem vyvedla aprílem svého otce, protože čekal syna, ale narodila se holka. Přišel se na mne podívat až za tři dny.

Otec pracoval u svého strýce v Místku, kde opravoval hospodářské stroje. Domů se vracel až v sobotu a v neděli opět z domova odjížděl. Maminka se starala o hospodářství. Měli jsme 3 ha pozemků, zahradu, kde rostlo asi 80 stromů, ve chlívě byla 1 kráva, 1 koza, někdy beran, 1 prase, pak jsme měli slepice, někdy husy nebo kachny, holuby a králíky.

Bydlela s námi také babička, otcova matka, která si myslela, že na zadluženou chalupu přijde nevěsta s věnem, ale otec si vzal sirotka bez věna. Když předávala asi v roce 1928 domek, bylo na něm 60 tisíc korun dluhu. Babička nanejvýš něco uvařila, ale starost o hospodářství ležela celá na mamince. Když jsme potřebovali porat pole, nebo odvézt s pole seno, obilí, brambory, musela maminka požádat sedláka a velkou část pak u něho odpracovat.

V roce 1935 jsem začala chodit do obecné školy v naší obci, která měla asi 40 čísel. Škola byla jednotřídní, rozdělená na pět oddělení. Jeden rok nás učil v obecné škole mladý učitel Kovář. Oblíbili jsme si ho tak, že jsme mu každé ráno chodili naproti až na okraj Valašského Meziříčí, odkud k nám denně docházel. Vodil nás do přírody, učil poznávat rostliny, učil nás Morseovu abecedu, hráli jsme na četníky a zloděje, nebo jsme hledali poklad. Dovedl nás k jezírku, kde byli raci. S ním jsme se nikdy nenudili.

V roce 1937 jako první v obci koupil otec rádio, ale protože v obci nebyla ještě elektřina, vyplnil lepenkovou krabici plochými bateriemi, všechny je navzájem propojil a rádio fungovalo. Vzpomínám si, že 14. září 1937 jsem se chystala do školy a z rádia se ozval hlas, že zemřel pan prezident Tomáš Garik Masaryk.

V roce 1938 se u nás zaváděla elektřina. To byl rozdíl, světlo petrolejové lampy a elektrické!

Další rádio si v obci koupil jeden zedník. K večeru postavil rádio do otevřeného okna, občané si posedali na trávnik na dvorku a poslouchali zprávy. Pamatuji si, jak byli všichni překvapeni, když se z rádia ozvalo, že Dr. Beneš s manželkou odjeli do zahraničí.

Na největší událost v roce 1937 bych málem zapomněla. Po osmi letech, kdy jsem byla jedináčkem se narodil bratr. Otec už nejezdil do zaměstnání do Místku, ale jezdil na kole po sousedních vesnicích a prodával hospodářské stroje.

Po vyučování jsem měla na starosti nejprve husy, později jsem chodila pást krávu, kozu, někdy jsme měli berana. Úkoly jsem psala až večer. Když neměla maminka čas, chodila jsem loupat řepné listy, které se spařovaly horkou vodou, a přidávali jsme je do krmení praseti. Když nám na poli pomáhaly sousedky, nosila jsem jim ze studánky čerstvou vodu.

Někdy koncem roku 1938 byl otec povolán na vojnu. Byl v Drahouších u Hranic. Maminka, já, a malý bratr jsme ho jeli navštívit, ale už jsme ho nestihli. Byl odvezen na polské hranice.

Když nás 15. března 1939 obsadila německá armáda, tatka se vrátil domů a byl velice zklamaný, že se bez boje museli vzdát.

Pro potraviny se chodilo pěšky do Valašského Meziříčí, vzdáleného 4 km. Autobusy tenkrát nejezdily. Chléb a rohlíky k nám dovážel pekař z Hranic. Nejdříve jezdil s koněm a bryčkou, později si pořídil menší dodávkové auto. S chlebem přijížděl k večeru, takže většinou nakupovaly děti. Než jsem donesla chléb domů, okousala jsem celou patku a doma dostala vyhubováno. Rohlíky byly krásně křupavé, že na ně vzpomínám dodnes.

Ve volných chvílích jsme hrály s míčem školku, nebo na prodejnu, kde jedna prodávala a ostatní kupovaly, nebo na lékárnou. Do skleniček jsme si nalily obarvenou vodu na červeno, zeleno, kterou jsme obarvily různými květy. Na hnědou jsme použily trochu hlíny. To byly léky, které prodávala paní lékárnice zákazníkům. Jako peníze posloužily stříhané papíry.

Také jsme si hrávali i s klukama na schovávanou, jindy jsme hráli fotbal s hadrovým míčem. S kuličkami jsme se trefovali do důlku, kdo nakoulel nejvíc kuliček do důlku, ten vyhrál.

Co nám rostlo na poli? V první řadě brambory, zelí, řepa, kvaky, fazole kolem brázd, pak obilí, proso, pohanka, jetel a tráva. Bylo stále co dělat. Sázet, okopávat, přetrhat řepu, aby

rostla jen jedna sazenice, ne celý trs. Na zahrádce rostl česnek, cibule, kořenová zelenina, okurky, kopr, jahody, rybíz, angrešt. V zahradě rostly různé ovocné stromy a to jabloně, hrušně, švestky, třešně, višně i ořech a lísky. To vše bylo potřeba ošetřit, sesbírat spadané ovoce, pak otrhat zralé. Též bylo potřeba stromy prostříhat a pohnojit. To byla práce otce.

SENOSEČ

Majitel louky si pozval některého ze sousedů a ten mu pomohl trávu pokosit. Tráva se sekala ručně kosou. Pak se pokosená tráva hráběmi načechrala, aby lépe schla. Proschlá tráva se ještě jednou obracela. Suché seno se ukládalo do kopek, nebo někdo měl zhotovené sušáky, na které seno naskládal k důkladnému proschnutí. Kupky měly tu nevýhodu, že se musely vždy znovu rozházet a obracet na dosušení. Suché seno se svezlo do stodoly, uložilo na patro.

ŽNĚ

O žních se obilí seklo kosou zvláště k tomu upravenou (hrabici), aby se klasy nezlámaly. Za sekáčem šla obyčejně žena a pomocí srpů posekané obilí odebírala a pokládala na povřísla, která byla už předem připravena z dlouhé slámy rži, vymláčené cepy na humně. Pokládat povřísla při žních na zem pomáhaly též děti. Proschlé obilné snopy se pak skládaly do panáků nebo mandelů. Panák se stavěl ze šikmo postavených snopů klásky nahoru, v horní části se svázal povřísllem, aby se nevyvrátil. Na vršek se posadil snop tak, aby schoval všechny klasy spodních snopů a ten byl klasy dolů, aby případný déšť stékal po klasech.

Pro madel bylo třeba do země zatlouci kůl, na obou stranách zašpičatělý. První snopek se přelomil na půl a navlékl na kůl. Další snopy se pak střídavě navlékaly na kůl do křížky klasy dovnitř. Poslední snop se nabodl šikmo a klasy dolů. Suché obilné snopy se naložily na vůz (žebříňák) a odvezly do stodoly.

Pak přijel majitel mlátičky, který jezdil od chalupy k chalupě, a obilí se mlátilo. Bylo k tomu třeba zase více lidí. Jeden přinášel snopy k mlátičce, druhý rozvazoval povřísla a podával rozvázaný snop na stůl, třetí obilí rovnoměrně rozprostíral a vkládal do mlátičky. Čtvrtý odstavoval plné pytle s obilím a připevňoval k mlátičce prázdné. Slámu odebíraly ženy, vázaly ji do nových povřísel a odnášely od stroje, aby nepřekážela. Den před mláčením se muselo navařit něco k jídlu a napéct buchty, aby mlátci neměli hlad. Když majitel mlátičky odjel, vymláčená a svázaná sláma se nanosila do stodoly a uložila do přístodůlku.

Po 28. září (na sv. Václava) se mohl dobytek pást už na všech loukách bez hlídání a my jsme měli dost času ke hraní. Na chytanou, na vybíjenou, na barvy, tichou poštu, na „děcka“ nebo jen hráli společně s klukama fotbal s hadrovým míčem nebo na peška.

BRAMBORY

Při kopání brambor jsme sbírali na poli bramborovou nať, srovnali na hromadu a zapálili, ohřívali se u ohně a dováděli. Do žhavého popela jsme zahrabali brambory a už se těšili, jak si pochutnáme.

Uzrály švestky a nastal čas chystání sudu, kde se švestky sbíraly na kvas. Dostatečně uleželý kvas se převezl do pálenice a byla z něho slivovice. Také se švestky sušily v sušárně, která sloužila všem občanům. Rovněž hrušky a jablka, rozkrájená na křížaly se dávaly sušit. V zimě ovoce posloužilo jako pamlsek nebo se použilo k vaření a pečení pokrmů. Ze švestek se též vařila povidla. Sešly jsme se u mé kamarádky, posadily se v komoře na lavici nebo stoličky, kamarádčina maminka před nás postavila plné koše švestek a nastalo loupání pecek. Vyloupané švestky se vysypaly do velkého kotle, kde bylo středem umístěno míchadlo, pod kotlem se zatopilo, a za stálého míchání se tak dlouho vařily, až zhoustly. Míchání švestek a topení pod kotlem měli na starost dospělí. Hotová povidla se plnila do kameninových hrnců s užším hrdlem. Když jsme vyloupali švestky, chlapci přinesli kufříkový gramofon na kliku, začali hrát a starší se v předsíni učili tancovat. Vyprávěly se různé příhody a podobně.

V ZIMĚ

V zimě, kdy nebylo tolik práce jako v létě, scházely se sousedky vždy v domě, kde byly pozvány hospodyně. Ženy se posadily kolem stolu, hospodyně vysypala na stůl hromadu peří a

ženy se pustily do draní. Peříčko po peříčku, nejprve z jedné a pak z druhé strany. V ruce zůstala jen brčka s vrcholkem pířka, říkalo se jim špyňky a plnily se s nimi polštáře, které se používaly jako podložky pod měkký péřový polštář.

Také se loupaly fazole z lusků, které se na podzim sklidily z pole, spravovaly jutové pytle, které byly potřebné při mlácení obilí a sklizni brambor. Někteří hospodáři pletli koše z vrbového proutí a pak je prodávali, aby si přivydělali.

Děti stavěly sněhuláky a sáňkovaly. Zapřáhli jsme několikere sánky a tak jsme sjížděli s kopce. Když se některé sánky převrátily, byla z toho velké hromada, někteří to odnesli boulí na čele.

Na kole jsem se naučila jezdit v jedenácti letech. Bylo to tatkovovo kolo a já musela jezdit pod štanglí, protože jsem byla poměrně malá. První pokus skončil v obilí, protože jsem ještě neuměla ovládat řídítka. Než jsem se naučila opravdu jezdit, ještě to mnohokrát odnesly lokty a kolena.

V roce 1940 jsem začala navštěvovat hlavní školu ve Valašském Meziříčí, vzdálenou od naší vesničky 4 kilometry. Chodila nás celá parta, protože přes naši vesnici chodily děti ze sousední obce, které to měly do školy ještě o tři kilometry dál. Když byla někdy obleva, stalo se že někdo šlápl vedle vyšlapaného chodníku a nabral si plnou botu studené vody. Ve škole se zul a dal boty sušit ke kamnům, ale než jsme šli domů, stejně neuschly. V poledne jsme dostali hrnek teplé polévky, na kterou museli rodiče donést potraviny.

K domácím pracím také patřila starost o mléko a výrobky z něho. Vydobené mléko se přecedilo přes čisté plátno do širšího kameninového hrnce a odneslo do studeného sklepa. Smetana obsažená v mléku vystoupila nahoru a my ji sbírali do jiného hrnce. Až byl hrnc plný smetany, která zatím zkysla, maminka ji nalila do dřevěné nádoby (máslenice) a ztloukla máslo. Máslo sedlo ke dnu a nahoře zůstalo podmáslí a kousky másla. S brambory to byla výborná večeře. Máslo se pak propláchlou čistou vodou a dobře „vyždímalo“, aby v něm nezůstala voda a ani podmáslí. To by urychlilo žluknutí másla. Vyprané máslo se napěchovalo do zdobených dřevěných forem, po vyklopení byl na povrchu hezký ornament. Ráno se máslo zabalilo do křenových listů, aby nezteplalo a odneslo se na trh do města prodat. Přibraly se i vajíčka nebo jablka, či hrušky, podle toho, co doma bylo navíc.

Mléko bez smetany se nechalo zkysat, kyška se ohřála na sporáku a pak se nalila do připraveného plátna, které bylo všemi čtyřmi rohy připevněno k nohám obráceného štokrlete. Pod plátno se postavil hrnc a z ohřáté kyšky do něj tekla syrovátka. Tu dostalo do krmení prase. Okapaný tvaroh se zatížil, aby dostal lepší tvar, a aby odkapal ještě zbytek syrovátky.

Mlékem rozředěný tvaroh, osolený s pažitkou se navršil na krajíc chleba. Někdy se místo pažitky přidal kmín a paprika. Na neděli maminka napekla buchty s tvarohem, s třešněmi, jablky nebo švestkami, posypané posýpkou. Tvarohem se plnily také omelety. Uložily se do pekáče, zalily mlékem s rozšlehanými vejci a daly zapéct do trouby. Jablka se zapékala s rýží, sušené švestky s prose. Ze sušených švestek se vařila výborná omáčka. Omáčky se vařily cibulová, houbová, rajská, z kyselých okurek, koprová a tak zvané přitřepané. To se vařily nadrobno nakrájené brambory s novým kořením, bobkovým listem a solí, pak se zahustily jíškou a smetanou. Též omáčky z kedluben, fazolí nebo čočky nám chutnaly. Někdy k tomu byl kousek masa nebo vajíčko a nebo jen tak s knedlíkem. Z brambor se smažily bramboráky nebo se těsto vylilo na plech, upeklo v troubě a rozkrájelo na čtverce, a ještě teplé snědlo. Ze syrových brambor se vařily chlupaté knedlíky. Z vařených brambor se dělal salát s nakrájenou cibulí, zalitý sladkokyselou zálivkou. Na plotně se pekly placky, které se pak na talíři mastily. Vařily se švestkové knedlíky nebo jen samotné šišky k zelí. Též se vařily drobné kousky, které se polily vyškvařenou slaninou a k nim kyselý okurek. Z obyčejného těsta se vařily ovocné knedlíky v páře. Někdy byly plněné marmeládou. Nudle do polévky nebo širší, posypané mletým mákem, cukrem a polité máslem, se vyráběly doma.

Praní prádla byla namáhavá záležitost. Bílé se předem namáčelo ve vodě se sodou nebo jiným pracím prostředkem. Pak se ručně vyždímalo a dalo vyvařit do velkého hrnce. Pak se ručně pralo v neckách na kovové valše, máchalo ve studené vodě a věšelo na šňůry k usušení. K praní se používalo jádrové mýdlo, na jemnější mýdlo Helada. Povlaky se škrobily škrobem s přidáním mořidla. Když náhodou některé kusy nebylo možné vyprat, rozprostřely se na trávník, kde svítilo slunce a za občasného kropení vodou se bílilo.

K žehlení se používaly žehličky s přepínacími držátky, které se ohřívaly na horké plotně, nebo se používaly žehličky, které byly uvnitř duté, a v nich bylo těleso, které se vyndalo, vložilo do roztopeného sporáku a horké se vkládalo zpět do žehličky.

V sobotu jsme uklízeli byt. Podlahy byly z prken, takže se v sobotu ráno nejdříve umyly židle, stůl, sporák, kredenc a pak se kleklo na podlahu a tu jsme vydrhly místo vedle místa rýžovým kartáčem. Vlhká podlaha se v místech, kde se nejvíc chodilo, pokryla novinovým papírem, aby se hned nezašlapala.

To je část vzpomínek z mého dětství.

Frnka Jindřich

Na jaře roku 1952 k večeru k nám přišel Jaroš Juřík s tím, zda bych měl zájem učit se hrát na křídlovku. Já jsem kývnul, že ano. Moje matka s tím též souhlasila, její otec a můj děda, kterého jsem nepoznal, hrával v kapele na Horní Bečvě. Na druhý den mi Jaroš donesl křídlovku, starší otlučenou, matka mi na ni dala peníze. Jaroš mi napsal prstoklad a já se pokoušel vyluzovat tóny. Noty jsem měl v paměti ještě ze školy. Netušil jsem, že učení na tento nástroj budou takové galeje. Sehnal jsem si ještě školu na tento nástroj. Během tří měsíců jsem už uměl zahrát i písničky.

Jaroš Juřík měl kapelu kluků asi v mém věku, kteří už dříve začali s učením a dovedli lehčí skladby zahrát společně. V červenci mně Jaroš vyzval, abych s nimi šel vyhrávat k svátku Annám. Když jsem tehdy poprvé mezi nimi hrál, vůbec jsem se neslyšel, nevěděl jsem ani co hraju. No jaksi jsme ten svátek přežili my i Anny. Tak jsem i já začal chodit do zkoušek. Ty za moc nestály, které skladby byly obtížnější, ty se daly uležet a hrály se jen ty velmi jednoduché.

Soukromá vydavatelství byla zrušena. Nově vytvořené státní vydavatelství tisklo jen nezáživné skladby: "Naším úderníkům", "Usměvavá traktoristka" apod.

To už ale odešli tři hráči ze Solánce. Místo nich se začali učit druzí. V. Ondryáš, A. Smoček a A. Jurajda. To už začal docházet do zkoušek z Frenštátu zkušený hráč na baryton Baček. Ten nám trochu vysvětlil, jak co hrát a podobně. Zkoušky jsme mívali u Ondryašů.

Paní Ondryašová, porodní asistentka byla velmi ráda, že se její vnuk učí hrát. Proto nám dovolila u nich zkoušet. Bylo k podzimu a lidi začali o nás vědět.

Dostali jsme nabídku jít a hrát s procesím na mariánskou pouť do Frýdku. Tak jsme šli z Bacova od obrázku pěšky přes Pustevny do Kunčic na nádraží. Pak od nádraží ve Frýdku jít a hrát s procesím až do poutního kostela v místě. Tam jsme ještě hráli na mši svaté venku. Na druhý den jsme jeli domů. To jsme jeli až do Frenštátu, pak pěšky do Ráztoky k lanovce. Na ni jsme zažili věc.

V této době se často vypínala elektrina bez upozornění. A to jsme zažili, když jsme byli asi uprostřed dráhy lanovky, elektrina byla vypnuta a my zůstali stát. Stáli, vlastně seděli jsme dlouhou dobu. Jaroše Juříka se zmocnila panika a začal křičet, že má pod sebou hluboko a jestli se to nerozjede, že se doláme. I mně do smíchu nebylo. Po delší době se lanovka přeci jenom rozjela a my jsme se dostali domů.

První vystoupení k tanci jsme měli na Silvestra 1952 na Horní Bečvě U Dvořáčků. V příštím roce jsme si už troufli hrát i na svatbách.

Pro moje hraní nastala změna. Na podzim v roce 1953 rukoval křídlovák Bernátkovy kapely M. Fiurášek na vojnu. A tak si mě vybrali, abych jej nahradil. Byl jsem tomu rád hlavně

proto, že měli širší repertoár skladeb a byli už všichni zkušené hráči. Naučil jsem se při nich hrát skladby bez nácvičku.

Dva roky uplynuly a mně přišel povolávací rozkaz na vojnu. Bylo to asi 26. října 1955. Do Valašského Meziříčí na OVS jsme dojeli sami. Byli jsme z Bečvy čtyři, já, E. Bernátek, J. Bíl a F. Ondryáš. Odtamtud spolu s branci z jiných vesnic nás odvezli do tehdejšího Gottwaldova. Ve velkém kinosále nás rozřídili a už jsme šli na nádraží a pak jeli a jeli, aniž jsme věděli kam. Až za Plzní nám poddůstojník řekl, že na nás čeká městečko Stříbro a pěší pluk.

Z nádraží nás dovezli do kasáren autobusem. Sotva jsme prošli branou kasáren, už jsme poklusem běželi na oběd, do sprch a pro oblečení. Pak nám ještě zahrála místní posádková hudba. Její kapelník nás vyzval, ať se přihlásí, kdo hraje na nějaký hudební nástroj. Přihlásil jsem se a kapelník se mnou krátce pohovořil, to bylo vše. Na druhý den nastala tuhá vojna. Naháněli nás jako dobytek s křikem. V jídelně jsme seděli po desíti v lavicích u stolu, kdo nejedl dost rychle, měl smůlu, desátník zavelel „vztyk,“ a někteří se nestačili ani najíst. Dá se říct, že tam panoval bezduchý dril.

Asi po třech týdnech mi otekla dolní čelist, nemohl jsem vůbec otevřít ústa. Z ošetřovny mě odvezli do vojenské nemocnice v Plzni, kde mi odoperovali cystu u zubu. Za čtyři dny to bylo už skoro zhojené, ale protože mě mohl propustit jen zubní lékař a ten měl dovolenou, tak jsem tam pobyl asi 16 dnů. Po návratu do kasáren mě čekaly těžké chvíle.

Tzv. přijímač byl rozpuštěný a já se neshledal se svými věcmi, které jsem měl z domu. Místnosti, kde se spalo, byly velké, topení vůbec nehrálo. Moji spolu válečníci se navlekli na noc do všeho, co měli, já jsem měl jen trenýrky a tričko, a tak jsem se zahřál až na cvičáku. Také jsem se dozvěděl, že kapelník reorganizuje orchestr a vymohl si na úkor roty jednoho hráče. Pozval mne a dal mně zahrát neznámé skladby bez nácvičku. Nevím, čím jsem si to zasloužil, ale z deseti dalších, byl jsem přijatý s tím, že budu hrát na jiný nástroj, než na který jsem hrál doma. Souhlasil jsem, a spěchal si sbalit své věci, přitom přišel ke mně desátník velitel družstva a povídá „Máte štěstie, že idete přeč, ja bysom si vás požičal, že by vás ten smiech prešel.“ Před tím, když jsme šli z oběda, nechal nás v tom největším blátě šlapat na místě. Mně to už přišlo směšné, asi jsem se usmíval a to ho rozlítilo. Smích v té době na vojně byl nežádoucí.

Plukovní ubytovna a zkušebna hudby byla mimo hlavní kasárna, bokem města. Každý den jsme chodili hrát do hlavních kasáren na odchod do zaměstnání, odpoledne na rozdělení stráží. Naše zaměstnání byly zkoušky celého orchestru dopoledne, odpoledne samostudium. Nacvičovaly se jen koncertní skladby, výňatky z oper, operet a symfonických skladeb. Začala pro mne doba usilovného cvičení, abych se u hudby udržel.

V půli dubna 1956, jsme celá kapela odjeli do Prahy na nácvik vojenské přehlídky 9. května. Ubytovali nás na Strahově v provizorních prkenných ubytovnách pro spartakiádní cvičence z předešlého roku. Asi za čtyři dny pobytu přišlo náhle ochlazení se sněhem. Měli jsme sníh nafoukaný i v postelích. Tak nás rychle přemístili na Ruzyň do hangáru. Tam jsme byli natlačeni spolu s jinými vojáky v postelích nad sebou. Ze začátku bylo těžké najít svůj „pelech“. Nácviky pochodujících vojáků byly na rozjezdových plochách letiště a taky u strahovského stadionu. Tam jsme v jednom kuse odehráli 45 pochodů. Musím podotknout, že jen hudebníků bylo hodně přes 300 a pro nácvik jsme byli rozděleni na čtyři skupiny. Pro potřebu tehdejších mocipánů museli vojáci přes tři týdny mlátit o zem okovanými botami tzv. šramtání. Přešel 9. květen a my jsme se vrátili do posádky.

My nováčci jsme začali poznávat a prohlížet město Stříbro. Zjistili jsme, že ve městě není o mnoho víc civilistů než vojáků. Nejhorší byl zoufalý nedostatek dívek. O plesech či tanečních zábavách bylo normální, když se hudba připravovala ke hře a ke každé dívce přiskočili dva, tři, někdy i čtyři vojáci žádající o tanec a dívka jen očima a hlavou kývla k tomu, s kým chtěla tančit. Každá sukně byla vzácná a obletována, i rozhovor s dívkou se vysoce cenil. Byla tam

ještě nově postavená velká budova kina. Na „pokrokové“ sovětské či naše filmy se chodilo hromadně skoro povinně. V hledišti to vypadalo, že kdo nekašlal, ten spal.

Přišel červenec a půlka kapely hudebníků z povolání odjela na dovolenou. Nás, základáky poslal kapelník na výpomoc vojenské hudbě do Mariánských lázní. Byla to pro nás vítaná změna. Hned první večer jsme vyrazili do města. Posádka vojska byla mimo město ve vesnici Velká Hled'sebe. Po návratu jsme si sdělovali dojmy, že město není nic moc. Uložili jsme se k spánku. Naše lůžko bylo holá podlaha, kabát pod sebou a pod hlavou jsem měl čepici a pouzdro od klarinetu. Na druhý den byla zkouška nenáročná. Musím konstatovat, že naše dechovka ve Stříbře byla o dvě třídy kvalitnější. Poté pro nás přijel autobus a jeli jsme na vlakové nádraží přivítat nějakou významnou osobnost, zahrát polky Škoda lásky, Jetelíček u vody a Černý kos. A to se skoro každý den opakovalo, byla sezóna a pořád někdo významný přijížděl či odjížděl. Zaujal nás jednou příjezd asi Araba s harémem čtyř žen, které měl kolem sebe. Na hlavě měl bílou roušku svázanou provazem.

Asi třetí den našeho pobytu přišel z vycházky kolega mazák a povídá, že objevil prima podnik Casino, kde se tančí každý den. Tam se setkal se svým známým muzikantem klarinetistou, který si tam přivydělával přes prázdniny. Hudebníci tam mají zvláštní vchod, kterým jsme se mohli zadarmo dostat dovnitř. Samozřejmě měl kapelník příští odpoledne na stole k podpisu 11 propustek přes večerku. Rychle jsme se vypravili navštívit ten podnik a známý muzikant našeho kolegy nás tam převedl.

Byl jsem ohromený nádherným prostředím. Dva velké sály byly rozděleny jen sloupovím. V jednom se sedělo a druhý byl jen pro tanec a pro 12-ti člennou hudbu. Také měli mladou hezkou zpěvačku. Zpívala česky a měla nejspíš umělecké jméno Anny Fay. Pro značné vstupné tam vojáci nebyli a byl dostatek tanečnic. Tak jsme se vrhli do tanečního reje, dohnat zameškané a vyskákat se do zásoby. Chodili jsme tu po celou dobu pobytu. Ke konci nám už bylo zatěžko zvedat nohy, Casino bylo vzdálené asi 3 km od kasáren. Zpáteční cestu jsme zdolávali poklusem, abychom nepřišli pozdě.

Zpátky do našeho posádkového města jsme jeli vlakem. Skládali jsme se na jízdné. Jeden z nás jel na černo. Přiblížil se konec výcvikového roku a druhý ročník odjel domů. Trochu nás zasáhly události mimo republiku. V Maďarsku pokus o převrat. Kromě nás muzikantů všichni vojáci spávali oblečení, nesměli ven z kasáren. Pak tzv. suezská krize v Egyptě, v posádce byl vyhlášen nábor dobrovolníků do OSN, které tam měly v případě potřeby zasáhnout. V posádce probíhalo dvakrát týdně politické školení mužstva. My muzikanti jsme to měli společné s vojáky velitelských skupin. Jednou, když jsme se shromáždili na PŠM, tam politruk ještě nebyl. Rozvinula se politická diskuze i bez něj.

Ve shromáždění byli i dva dobrovolníci pro OSN. Někteří kluci vojáci se jich ptali, proč tam kdesi lezou. Odpověděli, že Egyptanky jsou moc pěkné ženské a chtějí je poznat. Nato jeden z vojáků, že by jel raději do Jugoslávie, ženy Černé hory jsou prý pěknější, maloval je už za Rakouska jeden český malíř. Odpověděli, že je to možné, ale Egyptanky jsou prý hodně náruživé a musí jich tam být hodně, když každý chlap může mít čtyři. Toto závažné politické téma bylo probráno ze všech úhlů. Debata byla ukončena příchodem politruka. Krize v Suezu byla vyřešena a dobrovolníci nejeli nikam.

V té době začaly přicházet na plátna kin zajímavé filmy francouzské a italské produkce. Na jeden takový film jsem šel. Před hlavním filmem promítali krátký film o stavbách na horních tocích řek. Moc mě to nezajímalo, ale najednou zpozorním a poznávám „splav u Nové“ a pak nad ním „splav pod Hotelem“ a kus struhy od něj tekoucí. Málem jsem zvolal, vždyť je to u nás! Naplnil mně hřejivý pocit, být na chvíli doma. Struha byla o čtyři roky později pro mě osudová. Tekla před okny domu, v němž bydlela pro mě přitažlivá dívka, a u této struhy jsme se scházeli. Zakrátko se stala mojí manželkou. Druhý rok vojenské služby už pro mě byl pohodový. Znal jsem skladby, které se hrály. Vše se opakovalo, znovu byla přehlídka v Praze.

A ještě další přehlídka v Tachově k výročí bitvy u Tachova. Pak už začalo stříhání metru. Hodně jsem opisoval nový materiál skladeb, které byly v módě a které by se daly hrát doma.

Opsal jsem asi 15 vojenských pochodů pro celou dechovku a více tehdejších hitů pro jazzový orchestr. Ty dva roky hrál se mnou na trumpetu o dva roky starší kluk z Brna. Byl synem ředitele hudební školy. Sám absolvoval konzervatoř na piano. Před válkou vedl větší taneční orchestr. Zasněhoval mě do tajů a stylu hry v jazzovém rytmu. Těž rozepsal několik skladeb pro menší taneční soubor. Blížil se den propuštění z armády, už jsme měli poslány z domu civilní šaty a velký kasárenský dvůr se večer měnil na korso civilistů. Přišel den odchodu, časně ráno nás odvezli na vlakové nádraží. Pak jsme jeli a jeli. Protože tehdy mívaly vlaky velké zpoždění, dojel jsem do Meziříčí až k půlnoci. Bylo štěstím, že Rožnovka tam ještě čekala. Z Rožnova domů jsem šel pěšky.

Kromě mne ještě domů přišli bratři Vlad'a a Emil Bernátkové. Jakmile jsme se sešli, už jsme zkoušeli skladby, které by se daly hrát. Také v dechovce na mě a Vlad'u čekali, až s nimi zaberem. Stalo se tak za týden nebo 14 dnů na svatbě v Kněhyních. Později byla další svatba a to na Slovensku.

Ta se odbývala po poledni. Dopoledne jsme hráli u domu. Pak jsme chodili zahrát k domu významných svatebních hostů, např. krstný, ujo apod. Takový byl zvyk. Tehdy jsme zahráli u čtyřech a hned bylo 200,- Kčs. To kapelník Bernátek povídal: „Och, to je pěkný zvyk, to je moc pěkný zvyk. Měli bychom ho zavést i u nás.“ V té době se bralo za 16-20 hod hry na svatbě 600,- Kčs pro 10 chlapů. Odpoledne po obřadech v kostele se šlo hrát do hospody. Byly tam dvě místnosti o velikosti sálu na Zavadilce. Zanedlouho se tam nahrnulo tolik lidí, snad celá vesnice. Když jsme přestali hrát, parket byl pořád plný. To se chytli 3-4 muži kolem ramen a začali zpívat – řvát. Do toho ještě začaly zpívat ženy typickým stylem, zdálo se, že nadzvedávají nevysoký strop. Tím nás donutili hrát častěji. Kapelník Bernátek zajistil dopravu zpět u hasičů jejich autem. Přijel s nimi Jaroš Sobek a přijel o dost dřív než měl.

Zvědavý, jak vypadá svatba na Slovákoch, a též, jestli by tam potkal nějaké štěstí. Jednou, dvakrát šel tančit, víc ne. Povídal, že nešlo pořádný krok udělat, ani promluvit s tanečnicí, nohy dokopané. Vyšel raději ven a tam zas byla hádka ve skupině mladších mužů, pak strkanice, to se raději rychle přesunul do kabiny auta. Strkanice rychle přešla ve rvačku. Ke slovu přišly tyčky vytržené z nedalekého plotu. Mazali se prý hlava nehlava. Rvačku zpacifikovali až dva esenbáci, kteří se tam objevili. V té době byly svatby na Slovensku na jídlo mnohem skromnější než u nás. Jedlo se vařené jídlo jen u nevěsty před odchodem do kostela, pak už jen vdolky. I v této svatbě tomu tak bylo. Na stole jsme však měli vdolků stále dost.

Nyní bych vás chtěl seznámit, jak probíhaly svatby u nás, tak před víc jak 50 lety očima muzikanta.

Byla to významná událost nejen pro nastávající novomanžele, ale i pro příbuzné a sousedy. Nikde jinde neměli tolik svatebních písniček. Adept ženitby už delší dobu před svatbou si zamlouval muzikanty. Pak přišel ještě všechno upřesnit. V den konání svatby jsme my muzikanti přišli k domu ženicha, zahrály se 1-2 písničky. Pak přišel za námi zpravidla otec ženicha, přivítal se s každým a každého počastoval. Pak se znovu zahrálo a byli jsme pozváni do domu k jídlu. Po té se znovu začalo hrát, a to už svatební písně. Jak přišla pro ženicha družička, už se svatební hosté chystali k odchodu do domu nevěsty. To se zpívaly tyto písně“ „Idu chlapi hore dědinů, vedů ženicha pod rozmarynů... Váľajte maměnko košelenku ...“ a když byl blízko dům nevěsty, tak „Aj kľali sa mládenci...“.

V domě nevěsty se znovu pojedlo a hrálo u domu. To družičky připínaly svým mládencům voničky. Když rodiče dávali snoubencům požehnání, hráli jsme mariánskou píseň. Při odcházení z domu se opět hrála píseň: „A když vyšla ze dveří, zavolala mateři...“,“ poté se začala zpívat a hrát píseň se spoustou slok: „V černej hoře, na javoře,“ následovala za ní „Sivá holuběnko, kdes byla.“ Když se přicházelo ke kostelu, hráli jsme pochod „Už mou

milou do kostela vedou.“ V kostele už svatbu očekávali tzv. plazáci. Nevěsta při obřadu se musila vždy při přemísťování otáčet čelem k ženichovi.

Po obřadu, když se vyšlo z kostela, se hrála a zpívala píseň „Hutiský pan farář pěkně káže.“ Po cestě k hospodě se znovu zpívaly a hrály svatební písničky a pochody. Při vcházení dovnitř hospody se hrála píseň „Ani sem sa nenadal, že mně Pán Bůh ženku dal...“ Pak už se svatební hosté usazovali za stoly. Ještě před započítím jídla se jich postavilo doprostřed sálu několik a zazpívali „ Přerozkošný stav manželský“, píseň o proměně vody ve víno v Kani Galilejské, svatební veselí není v rozporu s křesťanstvím. Po dozpívání se teprve obědvalo. Po obědě jsme už usazení začali hrát vždy „valašský míšaný tanec,“ po jeho dohrání se vyhlásilo sólo pro novomanžely, hráli jsme většinou skladbu B. Smetany Věrné milování upravené do valčíku. Pak už se hrály normální skladby. V přestávkách mezi hraním svatebčané zpívali.

Odpoledne do sálu začaly přicházet na „plazáky“ ženy většinou vdané. Bylo ve zvyku, že je matka nevěsty či ženicha pohostila vdolky. Otcové pak skleničkou něčeho tvrdého. Pro tyto ženy to byla, měřeno dnešním jazykem relaxace. Popovídaly si, ohodnotily vdolky, a jestli je ve svatbě všechno jak má být. V té době většinou nevěsty se vdávaly ve valašském kroji. Po páté odpoledne započal s krojovanou nevěstou obřad čepení nevěsty. To si novomanžele sedli uprostřed sálu, a skupina vdaných žen nevěstě odebraly věneček z hlavy a za zpěvu „Nad Rožnovem je hájíček a v něm se točí, má černé oči, šohajíček.“ Na hlavu jí usadily čepec. Znamenalo to přijetí nevěsty mezi vdané ženy. Už si nesměla zdobit vlasy květinami. Ženichovi odebraly voničku z kabátu, taktéž už si nemohl zdobit kabát voničkami. Tím se i před lidmi stali manžely.

Kolem 19-20 hodiny šla svatba na večeri většinou do nevěstina domu. Před domem se hrála píseň „Otvíraj maměnko otvíraj, domů vedeme ti zetě, ten bude tvůj.“ Večeri vařivala svatbová kuchařka. Měla zkušenosti kolik čeho a jak připravit, aby jídlo chutnalo a bylo ho dost. Dva dny před svatbou vedla pečení vdolků. V den svatby dopoledne chystala tzv. zhřivanici. U nás touto kuchařkou byla paní Františka Jurečková, později její snacha Ludmila.

Při jedné večeri v domě nevěsty jsem zažil, že jídlo bylo připraveno z neobvyklých surovin. Zahlédl jsem v kuchyni maso podobné slepičímu. Od malička nemám rád slepičí maso. A tak jsem se zeptal paní Vaškové, pomáhala tam v kuchyni, jestli je to maso ze slepice. Ujistila mě, že maso není ze slepic a dodala, že to maso je z čerta.

Po večeri se šlo znovu do hospody. Tam už místo žen plazaček bývalo plno tancechtivých mladých lidí. Tehdy se přítomnost nepozvaných lidí na svatbě brala jako samozřejmost. Pak se zase hrálo k tanci do půlnoci či jedné, někdy i déle. Při odchodu svatby z hospody se hrála písnička „šenkýřečko s Bohem buďte, co jsem dlužen pamatujte...“ a někdy ještě „dobrů noc milko má, už dobrů noc.“

Pro muzikanty byla svatba po fyzické i psychické stránce velká zabíračka, nejednou jsem měl oteklé i zakrvavené rty, přední zuby uvolněné. Neraz jsem si říkal, že hraní nechám, do týdne bylo vše zapomenuto.

V kapele Michala Bernátka panovaly přátelské vztahy. Nebyla nouze o všelijaké škádlení a legrácky. Nebylo dovoleno se urazit, jen se přiměřeně vracelo. Těchto legráček bývalo hodně a vzpomínám na jednu. Hráli jsme na taneční zábavě v Hotelu. V rohu sálu bylo tehdy malé podium z lavic pro hudbu. Basista J. Janíček seděl na kraji podia nad lavicí a stolem pro návštěvníky zábavy. Možná byl unavený, sem tam podrímoval, Jaroš Fiurášek seděl vedle něj a nelíbilo se mu to. Před započítím hry mu potajmu vlel celé pivo do basy. Po skončení hry basista sundával bas z ramen aby zjistil, proč mu bas nehraje. Pod ním na lavici seděla jedna místní mladá dáma, která právě netančila. Netušíc, co v basi má, při zdělávání basy vychrstl celý její obsah za krk a na záda oné dámě. Ta děsně zakvičela a postavila se. Pověděla basistovi své. Nakonec promluvila k Jarošovi F. „Pane Fiurášek, domluvte mu, ať nedělá také

hlouposti.“ Tím nás všechny tak rozesmála, že jsme nebyli schopni nějakou dobu začít hrát. Věděl jsem, že basista mu to nějak vrátí.

Odplata přišla zanedlouho bez jeho přičinění. Jaroš F. jezdil do práce na mopedu. Na zpáteční cestě se občas stavil do hotelu na jedno. Jednou, mohlo to asi být po výplatě, měl v sobě piv víc než jedno a proložené štamprlemi. Když se odhodlal jet domů, po páru metrech jízdy jej tvrdě a nekompromisně zastavila míchačka na beton a nedovolila pokračování v jízdě. V té době se v hotelu opravovalo.

Asi po dvou dnech po oné události jsme se poblíž Bernátků scházeli ke hře na pohřbu. Basista J. Janíček už tam byl, když uviděl přicházet potlučeného Jaroša. Pohotově využil, že nad námi přelétávaly dvě vrány. Už věděl o jeho setkání s míchačkou. Volal na něj: „Jarošu ,podiv sa, vidíš ty vrány? Podívej sa, jak ony už krúžá nad tebou.“ Pak byl Jaroš terčem jeho vtipů. Oni dva byli v kapeli největší hráči. K nim se přibližoval Ludva Fárek, který nenechal také žádný fór bez odpovědi.

Chci se ještě zmínit o historkách starších kolegů z dechovky, které se udály za 1. republiky. Ludva Fárek co by jinoch chodil hrát s otcem neděli co neděli odpoledne na tancovačky na Martinák. Sedávali u okna, a když se sešeřovalo, trošku jej pootevřeli. Byli připraveni jej rychle otevřít a vyskočit ven. Málokdy se totiž tancovačka obešla bez rvačky.

Jindy zas celá dechovka hrála na Zavadilce na zábavě. Na zábavu přišel pověstný rváč Jan Vaňků z Horní Bečvy. Venku bezdůvodně napadl jednoho člena dechovky. Za to dostal takovou nakládačku, že už se neodvážil na muzikanta ani škaředě podívat.

Kapelník Michal Bernátek si koupil osobní auto. Snad to byl první automobil na Prostřední Bečvě. Bydlel tehdy ještě s rodinou u Janíčků. Též tam na dvoře hodlal uskutečnit takovou předváděcí jízdu. Na dvůr se nahrnulo hodně zvědavců. Natočil motor a jel, ale co to? Když chtěl zastavit, nešlo to. Tak začal stále kroužit kolem sklepa (dnes už tam není). Byl zvyklý jezdit s kravami i s koňmi, a tak bezděky zvolal, jak byl zvyklý „prrr prrr prrr,“ ale ono to nepomohlo. Auto ne a ne zastavit. Zvědavci se s hrůzou rozutekli, J. Janíček s manželkou našli spásu na střeše sklepa. Prý bylo štěstí, že v autě nebylo hodně paliva a ono došlo.

M. Bernátek a J. Janíček byli nejen muzikanti, zemědělci, ale i náruživí šachisti. Jednou, bylo to o žních, se chystali svážet obilí z pole. Po letmé prohlídce snopů usoudili, že tak ještě hodinku počkají se svozem, zatím si zahrají partičku šachu. Nevšimli si nenápadné závaly na obloze. Z partičky se vyvinula zajímavá partie, přestali vnímat čas i okolí. Zajímavou partii dohráli, ale dříve suché obilí v panáčích už bylo hodně promoklé.

Za dobu mého hraní v dechovce v ní účinkovali Michal Bernátek kapelník, Sláva, Eda, Mira, Julín, Ruda a Jaroš Fiurášci, Ludva Fárek, Vlad'a Křištof, Vlad'a Bernátek a Joža Janíček. Dříve ještě účinkovali Michal Juroška, J. Šira, Ruda Vala aj. Chuděj.

Po skončení vojny mne mimo dechovku čekalo také účinkování v jazzovém či tanečním souboru. Tehdy byly v kurzu velké taneční orchestry. Idolem byl orchestr Karla Vlacha. Také bratři Bernátcí se pokoušeli dát dohromady a sehrát větší orchestr z členů dechovky. Někjaký čas jsme ve větším obsazení hrávali. Provedli jsme na tanečních zábavách revoluci.

Ona se dřív k tanci hrála jen polka, valčík a jen málo tango. Já a Emil jsme dovezli z vojny noty skladeb na foxtrot, slowfox, mambu sambu, waltz a jiné. Nejednou jsme hráli i v jiných obcích. Změna nastala, když se z Prahy domů vrátil klarinetista a hráč ústřední hudby ministerstva vnitra a bratranec bratrů Bernátkových Staňa Dorotík. Nechal se přeložit k oblastní hudbě MV v Ostravě, kde z domova z Hutiska denně dojížděl. Začal s námi na zábavách hrávat. To už jsme přešli na hraní v užším obsazení šesti hráčů.

V tom obsazení jsme jeli hrát na sportovní ples fotbalistů Vidče. Konal se ve velkém prostorném sále kulturního domu. Bylo tam pěkné prostředí. Tancechtiví Vidčané, hned jak jsme začali hrát zaplnili parket. Dala se s námi do řeči jedna místní návštěvnice a pozvedla nám sebevědomí pochvalou naší muziky. Nedávno před námi tam byla estrádní skupina z Prahy, v ní účinkovala i Eva Pilarová. Opili se a jejich hraní prý stálo za starou belu.

Před půlnoci jsme šli na večeři do blízké restaurace. K jídlu byl křupavý řízek a bramborový salát, z obzvlášť sytých brambor. Na druhý den jsem nepotřeboval vůbec jíst. Taktéž Vláďa Bernátek, tehdy zdatný jedlík, jemu stačilo jen pár lžic polévky a dost. Hrál s námi tehdy Tonda Holčák z Kněhyň. Ten dostal nejkřupavější řízek a on si poničil dásně a podnebí v ústech a v pondělí musel navštívit zubního chirurga Cigánka.

V pozdější době byla změna v obsazení hráčů. Tonda Holčák se odstěhoval do Třince. Místo něj přibyl další bratr Bernátků, Pepík. Hrál na baskytaru. Taktéž Emil místo harmoniky nebo klavíru začal hrát na elektrické varhany. Naučil se také rozepisovat skladby pro naše obsazení. První skladbu, kterou rozepsal, byl hit „Mám malý stan.“

Návštěvníci taneční zábavy s povděkem poslouchali hudební novinky interpretované námi. Byli jsme dobře sehráni a zahráli jsme i to, co jsme nenazkoušeli. Hráli jsme na Salaši na hasičském plesu. Byli jsme na večeři v kuchyni, při návratu do sálu nás zastavil krejčtí Koláček, hasičský funkcionář a povídá: „Chlapi, zahrajte ně valčík To byl ten krásný čas.“ „Samozřejmě zahrajeme.“ Ještě dodal: „Zahrajte ho hned včil.“ Došli jsme k pultům a uvažovali, co je to vlastně za valčík. Staňa D. se rozpomněl, že ho trochu zná. Tak jsme začali hrát, v pohodě došli do zpěvného refrénu. Po pár taktech Staňovi melodie vypadla z paměti. Polilo mne horko, že bude z toho ostuda. Začal jsem na trubku improvizovat. Záchrana přišla od návštěvníků plesu. Poblíž hrajícího Emila seděla společnost u stolu, která valčík znala a zpívala. Emil okamžitě přitáhl jednoho z nich, který obstojně zpíval, k mikrofonu. Staňa se znovu rozpomenul na melodii a valčík jsme dohráli. Ještě jednou jsme jej zahráli, to už se rozezpíval celý parket a byla spokojenost velická potvrzená lahví starorežné.

Jedna z úsměvných příhod při hraní je ze svatby na Hutisku. Byla to bohatá svatba, jídla a pití dostatek. Přišel za námi jeden svatebčan a povídá, že se mu líbí naše hra, a donesl nám láhev slivovice, ta že nám bude chutnat. Malinko jsme ji ochutnali a skutečně nelhal. Vláďa povídá, že taková by se měla nechat jen na léky. Povídám mu, tak si ji schovej, je tu dost jiného pití, neschoval ji.

Bylo asi k šesté hodině, přišel za námi místní trumpetista, že by si s námi rád zahrál. Pustil jsem jej na své místo. Vláďa mu nabídl jako hostu štamprlu oné slivovice. Ta mu náramně zachutnala. Ještě ho poptal, ať mu nalije té „jádrové.“ Přehrál jednu sérii a roznášeli jídlo. Byla to hovězí svíčková, pro nás bylo nachystáno 6 porcí na odlehlém stolu. Už jsme neměli chuť na jídlo, jen tři z nás se odebrali ke stolu, aby neurazili.

Onen kolega bez řeči usednul k hudebnímu stolu a zbylé tři porce spořádal místo nás. Pak si ještě jednu sérii zahrál místo mne. Po ní si spoluhráči udělali přestávku, on tam zůstal sedět. Když pak spoluhráči přišli k pultům, odešel. Vláďa zvedl láhev léčivé slivovice a smutným pohledem zjistil, že jí zůstalo jen trochu na dně. Náhodou jsem se otočil za sebe ve výklenku zdi, kde byl předtím položen podnos s pyramidou zákusků. Zůstalo jich tam jen několik. Oba nás napadla myšlenka, jak mu asi je. Po započetí další série hry jsme jej k našemu úžasu spatřili vytáčet se po parketu s širokým zářícím úsměvem. Museli jsme konstatovat: „Pane jo, má to někdo super výkonný zažívací aparát.“

Kostel

Římskokatolický filiální kostel svaté Zdislavy na Prostřední Bečvě v roce 2011 oslavil 10 let od svého vysvěcení.

Kostelní jednota: vybráno z internetových stránek kostela sv. Zdislavy:

„Často se nás lidé ptali, co nás vedlo k tomu, že jsme usilovali o postavení nového kostela. Věřící z Prostřední Bečvy byli přifařeni do Farnosti Hutisko v Hutisko-Solanci.

Do farního kostela sv. Josefa na Hutisko-Solanc, z důvodu velmi špatného autobusového spojení, dojížděla asi jen jedna třetina věřících z Prostřední Bečvy, přibližně dvě třetiny

věřících dojíždělo Dolní Bečvu a do Rožnova pod Radhoštěm. V tomto poměru byli také naši zemřelí spoluobčané v sousedních vesnicích pohřbíváni. Byla to velmi smutná představa pro budoucnost. Celý život prožitý na Prostřední Bečvě, ale v případě smrti byl zesnulý odvezen a pochován mimo svoji obec. Nemluvě o údržbě takto vzdálených hrobů. Nutno podotknout, že stavba nového hřbitova byla záležitostí jenom Obecního úřadu v Prostřední Bečvě.

To vše nás vedlo k tomu, že jsme se sjednotili a založili jsme jednací skupinu věřících, která dělala průzkum, včetně ekonomické rozvahy, co všechno bude nutné zajistit pro stavbu nového kostela. Nutno podotknout, že se provedl velmi podrobný průzkum v naší obci. Obraz věřících a chodících do kostela jsme měli. Věděli jsme, že bude-li kostel v místě bydliště a nebude se muset dojíždět, tato situace se zlepší. Co jsme ale nevěděli a nedalo se to nijak zjistit, byla štedrost občanů. Stanovili jsme si, jak postupovat při vyřizování církevních i stavebních povolení.

Udělalí jsme si jenom orientační ekonomickou rozvalu, jak bychom mohli financovat stavbu kostela. Ovšem dospěli jsme k názoru, že sami to nikdy nedotáhneme do zdárného konce.

Na počátečních se jevila jako nejschůdnější společná cesta s občanským sdružením Rodina svaté Zdislavy se sídlem v Hutisku-Solanci. S koordinátorkou sdružení, paní Olgou Michutovou, jsme se dobře znali, a tak probíhala první jednání. Na počátku byl záměr postavit kostel a kolem něj by byly postaveny satelitní domečky pro sdružení. Myšlenka to byla velmi pěkná. Věřící by stavěli kostel a domy by stavělo sdružení Rodina svaté Zdislavy.

Na obecním úřadě se za tímto účelem konala schůze pro veřejnost, avšak velmi malá skupinka žen se mylně domnívala, že by se jednalo o vesničku SOS a dala najevo, že s touto verzí nesouhlasí. Z toho důvodu se od prvotního záměru ustoupilo. My si totiž přáli podporu všech občanů. Kostel nás má přece spojovat a neměl by nás rozdělovat. Další častá jednání o stavbě kostela se již s občanským sdružením nedařila dotáhnout k nějakému závěru. Neplánovala se žádná vesnička SOS, ale mělo se jednat o křesťanské rodiny. Rodiče by měli své vlastní děti a do plného počtu by si přibrali děti k adopci, aby tvořily úplnou rodinu.

Na jednom z mnoha setkání jsme věřící informovali, že situace s plánovanou stavbou kostela je velmi nedobrá, ba přímo zoufalá. Nutno podotknout, že nám šlo také o podporu nevěřících, sympatizantů, nebo slabě věřících. Řekli jsme si, že již desítky let naši předkové o kostel usilovali a nám nezbyvá nic jiného, než v tom pokračovat.

Když se nedařilo v jednáních pokročit kupředu, přišel se spásnou myšlenkou tehdejší starosta obce, Ing. František Juřík. Doporučil nám setkání s Mons. ThDr. Jaroslavem Studeným, který právě v Karolince organizoval dostavbu kostela.

Na radu majitele firmy SOPOS z Dubu nad Moravou, pana Vítězslava Křesiny, který prováděl stavby nových kostelů, jsme požádali pana doktora Studeného, zda by se našeho záměru ujal a stavbu kostela svojí osobou zastřešil. Souhlasil. Vše se dávalo do slibného pohybu. Navštívili jsme Josefa Srbáka, našeho duchovního správce farnosti Hutisko v Hutisku-Solanci, do které právě i Prostřední Bečva spadá. Požádali jsme ho o souhlas ke stavbě kostela. Otec Strbák nás seznámil s JUDr. Gottfriedem, který nám poradil a pomohl se založením neziskového sdružení věřících, které by mohlo pořádat sbírky na financování stavby, pod názvem Jednota svaté Zdislavy na Prostřední Bečvě.

Doktor Studený oslovil architekta Kováře z Opavy a ten nám představil papírové makety a návrhy kostela. KDU-ČSL v Prostřední Bečvě nechala zhotovit základní kámen, který byl posvěcen papežem Janem Pavlem II. při svatořečení Zdislavy a Jana Sarkandra v Olomouci dne 21. května 1995. Ke stavbě tohoto kostela s pastoračním centrem dal souhlas Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký. 11 června se konala polní mše svatá na místě, kde měl stát nový kostel. Celebrantem byl Mons. doc. ThDr. Jaroslav Studený z Olomouce - Klášterní Hradisko. Projekt rozpracoval Ing. Architekt Oldřich Both z Valašského Meziříčí.

Stavba kostela započala v červenci jubilejního roku 2000 a trvala pouze jeden rok. Investorem stavby byla Kostelní jednota sv. Zdislavy s předsedou Miroslavem Růčkou.

Obecní úřad v Prostřední Bečvě daroval na stavbu kostela pozemek a také se na stavbě podílel. Vybudoval přístupovou cestu, parkoviště a chodník.

Stavbu provedla firma SOPOS Vítězslava Křesiny z Dubu nad Moravou. Na vnitřní strop kostela byla nanášena akustická omítka s velkým počtem malých dírek z Rakouska. Tato omítka má být za několik let nahradit novou, vzhlednější vrstvou. V kostele byla položena na podlahu protiskluzová dlažba z Itálie. Mnohé práce dělaly místní firmy a firmy z okolí. Vitráže oken zhotovila firma Vitrail servis - Hoplíček ze Zábřehu. Okna, lavice a dveře kostela, Boží hrob, zpovědní přepážku a dětskou místnost zhotovilo Stolařství Ludvík Kuchař a Ing. Marek Kuchař z Ústí u Hranic a Stolařství Petr Kuchař z Drahotuší. Venkovní Misijní kříž daroval pan Ludvík Kuchař z Ústí u Hranic. Věžní hodiny zhotovil hodinář Jan Kopřiva z Ivanovic na Hané. Sousoší sv. Zdislavy s dětmi a tělo trpícího Krista za oltářem zhotovil akademický řezbář Ing. Jiří Klíma z Opavy.

Obětní stůl, ambon a svatostánek darovali věřící z Německa. Sochy Nejsvětějšího srdce Páně a Neposkvrněného srdce Panny Marie byly zhotoveny vytvarováním pryskyřičné hmoty sochařem panem Bedřichem Vašíkem z Vnorovy (u Veselé nad Moravou). Speciální, velmi hustě tkané, akusticky útlumové koberce jsou dovezeny z Jihoafrické republiky. Digitální chrámové varhany VISCOUNT, typ Jubilate 332, jsou se třemi manuály a pedály byly vyrobeny v Itálii. Bylo to prozatímní řešení, než věřící našetří na píšťalové varhany.

První Křížová cesta byla obrazová, pozdější sbírky umožnily novou, vyřezávanou řezbářem Františkem Chovancem z Rožnova.

Zvony: První starý zvon, byl přestěhován z nedaleké hasičské zbrojnice, NA PAMÁTKU OSVOBOZENÍ 1945“, věnovali občané Prostřední Bečvy v roce 1947. Tento zvon ulil Rudolf Manoušek z České u Brna. Podle pamětníka Pavla Kubáně, to bylo uhrazeno z poválečné sbírky na kostel. Zvon byl ulit z pravé kvalitní zvonoviny a měl pěkný tón i hlas, ladění D2, váha 200 kg., průměr 600mm.

Akademický sochař - zvonář Josef Tkadlec z Halenkova navrhl, aby byly ulité ještě další tři zvony do navržené harmonické sestavy zvonů, ladění H1, D2, E2, G2.

SVATÁ ZDISLAVA, ladění G2, váha 79,5 kg., průměr 520mm.

SVATÝ CYRIL A METODĚJ, ladění E2, váha 166,5 kg., průměr 640mm.

SVATÁ RODINA, ladění H1, váha 334 kg., průměr 830mm.

Zvony posvětil dne 30. června 2001 Mons. Josef Hrdlička, pomocný světící biskup olomoucký.

V kostele jsou ostatky svaté Zdislavy, které nám věnoval P. Bernard Jiří Špaček, který dříve působil v naší farnosti. V kostele je 240 míst k sezení a 80 míst k stání. Duchovní hodnota tohoto díla se nedá vyčíslit, ale materiální hodnota kostela s pastoračním centrem, včetně vnitřního vybavení, je asi 17milionů. Kostel byl slavnostně posvěcen dne 14. července 2001 Mons. Josefem Hrdličkou.

Soutěž fotografií

V loňském roce byla vyhlášena soutěž O NEJKRÁSNEJŠÍ FOTO OBCE. Téma nebylo upřesněno, šlo o to zachytit život v obci.

V hodnotící porotě byl pan Křenek František, který má s fotografováním velké zkušenosti. Velký úspěch měl jeho kalendář s fotografiemi z Valašska na rok 2011. Další člen poroty byla paní Bc. Uhlářová Alice a nestranný člen paní Radomila Kantorová.

Fotografie přicházely po celý rok 2010. Přispívali občané i chataři a chalupáři. Do soutěže došlo kolem 300 fotografií. Sešly se obyčejnější, ale zajímavé fotky, krásné umělecké, poutavé snímky z přírody, rodinných oslav, akcí v obci a bylo opravdu těžké vybrat ty nejkrásnější.

Všechny fotografie byly označeny písmeny, aby nebyl znám autor a začalo složité vybírání. Po vyřídění méně kvalitních fotek následovalo rozdělení na snímky ze života v obci a snímky zachycující pouze přírodu. Výběr se postupně zúžil na třicet. Teď byla ta nejtěžší chvíle, vyřadit další snímky. Muselo k tomu ale dojít, aby bylo možné vyhlásit vítěze.

Před závěrem zůstalo 12 snímků, ze kterých byla uspořádána předloha kalendáře na rok 2012. Vítězné tři snímky byly vybrány právě z těchto dvanácti. Jména výherců se porota dověděla po zkontrolování písmen, kterými byly fotografie označeny. Výherci:

1. místo – Továryš Pavel
2. místo – Mikulěnka Jaroslav
3. místo – Krupa Alois

Každý z výherců dostal finanční odměnu a kalendář pana Křenka na rok 2011. první místo bylo odměněno 100,- Kč, druhé 750,- Kč a třetí 500,-Kč.

Ze všech fotografií byla uspořádána výstava. Po jejím skončení byla nainstalována výstava kreseb dětí ze základní školy k tématice hasičů. Děti kreslily zážitky z besedy s místními hasiči a návštěvy zbrojnice. Byla také vyhlášena soutěž v kreslení Zlínským krajem, které se děti zúčastnily.

Slet čarodějnic

Počasí nepřálo, ale přesto se večer umoudřilo a přispělo tak k lepší náladě. Letošní rok byl mokrá a chladná, ale nadšencům to vůbec nevadilo.

Na letošní V. SLET ČARODĚJNIC se sešlo méně masek, ale nálada byla dobrá. S podivem přišlo více plnoletých účastnic než malých začínajících čarodějek.

Pohoštění pro soutěžící i hosty připravili v letošním roce sportovci z Prostřední Bečvy a zajistili i další věci potřebné pro průběh akce, jako postavení hranice s jedním exemplářem na upálení.

Program tradičně doprovázely soutěže masek a každá vítězka, malá i velká, dostala zaslouženou odměnu. Výkony soutěžících hodnotila odborná porota.

Opět se volila MISS sympatie, kterou si vybralo obecní zastupitelstvo.

Pro zpestření akce vystoupily držitelky titulu Mistryně České republiky v orientálních tancích, se svým programem. Na Slet přijely ze soutěže Světlo Orientu v Kopřivnici, kde získaly 1. místo.

Jen díky ochotě řady nadšenců při organizování akce a sponzorským darům se mohl další ročník Sletu uskutečnit. Poděkování patřilo především Obecnímu úřadu, panu Matuškoví, Rudolfu Jurajdovi, Stanislavu Kantorovi a Ivě Cabákové, Ivaně Kretkové a Ludmile Kretkové z Pohody a obětavosti dalších, kteří se na akci podíleli.

Ohlasy po akci byly příznivé. Všem se líbilo zkrácené soutěžení masek. Také pozvané tanečnice byly hodnoceny kladně. Hlavně proto, že si mezi sebe vzaly všechny čarodějnice a tančily s nimi. Malinko se nelíbila hlasitost hudby a ozvaly se názory, že by příští ročník mohl moderovat někdo jiný.

Kácení máje v Bacově

Na neděli 5. června bylo naplánováno v Bacově Kácení máje. Začátek ve 14.00 hodin. Celou dobu bylo krásně, ale v jednu se přihnala průtrž mračen a z kácení nebylo nic. Kolem páté déšť ustal, vysvitlo sluníčko, vyjasnilo se a vše mohlo začít. Začátek se posunul asi o hodinu, kvůli všude přítomné vodě, ale lidi to neodradilo. Hrály dvě hudby – Záhořané a po nich pro mladé DJ Tragéd. Všichni se těšili na scénku, ale ta se letos nekonala.

Z občerstvení si mohli přítomní pochutnat na tradiční živáňské, grilované klobáse, rybách, a na pití byl výběr od piva, gořalky, vína až po kofolu. Se svou nabídkou se přidala i hospoda. Lákala na grilovaný hermelín.

Po dešti byl teplý večer, tradiční oheň z májky navodil krásnou atmosféru a když Záhořany vystřídal DJ, vytrvalci se bavili až do pěti hodin do rána. Akce nakonec dobře dopadla, jen ta scénka chyběla.

Pouť sv. Zdislavy

V neděli 29. Května 2011 bylo teplo, krásně, počasí se zkrátka vydařilo. V pátek to ale nevypadalo, že se pouť vydaří, přšelo až do soboty. V neděli se jako kouzelným proutkem počasí obrátilo a přilákalo spoustu lidí. Nechyběly samozřejmě také atrakce, bylo jich dost, ale přesto některé chyběly a mohlo jich být ještě více. Opět se neobjevila ani jedna střelnice.

Velký úspěch mělo ruské kolo, ze kterého byl nádherný pohled na obec. Pro děti jezdil malý kolotoč, byly tu dva skákací stany, autíčka a vláček s labutěmi. Také výběr v občerstvení byl bohatý, sdružení se předháněly v nabídce. Myslivci nabízeli občerstvení v nově otevřené klubovně v prostorách pod prodejnou jednoty. Dále tu byli zahrádkáři a hasiči. Také v mnoha stáncích bylo nejen pouťové zboží, oblečení, hračky pro děti, ale také občerstvení. Hlavně tekuté. Nechyběla, perníková srdce, medovina, cukrová vata, pendreky a tak dále.

Bylo vidět, že se pomalu dostává pouť na Prostřední Bečvě do povědomí občanů ale i lidí z okolí a také prodejců a stánkařů.

Setkání fanklubu Petra Nováka

O víkendu 2. až 4. září 2011 proběhlo již 7. setkání příznivců a přátel Petra Nováka, v krásném prostředí ATC Kněhyně v Prostřední Bečvě, který pořádal Fan club Petra Nováka.

Pro návštěvníky setkání byl připraven bohatý program. V pátek podvečer a večer Retro diskotéka, které střídavě uváděl Jaroslav Balcar a Mirek Axman. V průběhu diskotéky vystoupily Orientálních tanečnic z Hradce Králové. Nechybělo vystoupení dvojníka Petra Nováka v podání Josefa Faltyňka, dále Viktor Sodoma, J. F. Obermayera, sourozenci Gavandovi a další.

Na sobotu proběhl výlet na Pustevny a vyhlášení soutěže o nejlépe zazpívanou píseň Petra Nováka. Večer končil až po půlnoci a účastnilo se ho kolem 350 diváků. V neděli probíhalo loučení a odjezd účastníků do všech koutů naší země, ale i na Slovensko, Německo, do Kanady a také Austrálie

Rozsvěcení vánočního stromku

Rozsvěcování začalo tradičně ráno, chystáním stánků. Stromek ve školce i před jednotou byl nazdobený již několik dní dopředu. Bylo zajištěno ozvučení, DJ pouštěl koledy. Pod stromek v MŠ byl umístěn betlém, prozatím jen jesle a Ježíš s Marií a Josefem. Ti byli odhalení těsně před rozsvěcením stromku. V programu vystoupil pěvecký soubor Skřivani z Horní Bečvy pod vedením Mgr. Dity Gužíkové a soubor Soláněk z Hutiska s programem Lucek a čertů. K poslechu hrála také místní dechová skupina Záhořané.

Prodeje se účastnilo hodně stánků. Zabíjačka se tento rok nekonala, protože sportovci měli problémy se zajištěním. Ale masné výrobky nechyběly, dodaly je tradičně VKP Dolní Bečva a soukromě Bilovi a Závorkovi. Prodávalo se nespočet teplých nápojů, od grogu, svařáku, po čaj s rumem. Samozřejmě nechyběly ani malované hrníčky od žáků základní školy s vařonkou. Také sortiment jiného zboží byl pestrý, od adventních i normálních kalendářů, přes adventní věnce, svíčky, oblečení, ručně dělané panenky po různé zábavné drobnosti, jako svítící rohy, blikající světélka až po klasické vánoční ozdoby.

Velký stánek si postavili myslivci, kde prodávali guláš, bramborové placky i nápoje na zahřátí. Trhy a celé rozsvěcování zahájil přivítáním pan Zapletal, který vše přivítal a popřál jim příjemnou zábavu a krásný advent, načrtl, hrubý obrys programu dne. V jednu hodinu měli vystoupit Záhořané, po nich asi kolem 16.30 soubor z Hutiska, který vystřídal Skřivan. Potom se slova ujal pan starosta, který odpočítal rozsvícení stromku. Samozřejmě nechyběl tradiční ohňostroj, který všechnu oslavu završil. Lidé ale domů neodešli a bavili se ještě dlouho po skončení programu. Možná by pokračovali až do rána, kdyby se stánkaři nerozhodli sbalit zboží a ukončit prodej.

SAKUMPIKUM

V roce 2008 se rozhodla skupinka nadšenců, že by se měl na Bečvě oživit společenský a kulturní život. V dubnu 2008 uspořádali 1. ročník Sletu čarodějnic. V nejbližším okolí se jen v Zašové tato akce konala o rok dřív. Ještě v téže roce se pustili do přípravy Rozsvěcování vánočního stromku s vánočními trhy. Obě akce měly úspěch a opakovaly se každý rok, ale vždy jen na základě iniciativy původních organizátorů.

Nároky na organizování se ale zvýšily. Bez pomoci obecního úřadu a dalších sdružení by bylo těžké v akcích pokračovat. Začalo se tedy uvažovat o založení sdružení, které by všechny akce zaštiťovalo a pořádalo ve spolupráci s ostatními spolky. Tak vzniklo 4. srpna 2011 na Prostřední Bečvě občanské sdružení **SAKUMPIKUM**.

Proč tento název? Protože jeho cílem bylo pořádat společenské, kulturní a sportovní akce, besedy, zájezdy, přednášky, pro děti, mladé, starší i nejstarší, zkrátka sakumpikum pro všechny.

Na ustavující členské schůzi, která se konala 22. srpna 2011 bylo přítomno 18 nových členů sdružení ze všech částí naší obce. Volba rady se řídila tím, aby byly tyto části spravedlivě zastoupeny.

Složení rady sdružení:

předseda: Kantorová Pavla

místopředseda: Jurajda Aleš

členové rady: Žitníková Marta, Gáliková Martina, Kantor Filip

Adresa sdružení:

SAKUMPIKUM

Prostřední Bečva 272

E-mail: sakumpikum@sakumpikum.cz

www.sakumpikum.cz – o tyto stránky se staral Marián Křenek.

První akce sdružení bylo Bečvanské tralala. Po něm se sešli před adventem 10. listopadu členové v základní škole. Malovaly se hrnečky na vánoční jarmark. Malování se účastnila dvanáct.

Bečvanské tralala

Počasí bylo nádherné, nálada perfektní, občerstvení bohaté, jen návštěvnost trochu pokulhávala. A to byla škoda. Sobotní odpoledne bylo nádherné, hudba na úrovni. Poslechově akce sice patřila mladší generaci, ale prosluněné odpoledne nadchlo určitě každého. Jediný černý stín bylo odcizení osobních věcí členům vystupujících kapel.

První vystupovala opavská skupina Wishlist, potom se předvedla šternberská kapela True colors. Poslední skupina Second hand husband byla Šumperka. Vstupné pro všechny tři kapely bylo 50,- Kč. Po vystoupení všech kapel pokračovala zábava na diskotéce DJ Tragéda.

Akce se vydařila díky ochotě kapel hrát pouze za cenu benzínu, jinak hráli úplně zadarmo.

Tělovýchovná jednota Sokol

V roce 2011, co se týče fotbalu byla v mistrovských soutěžích zapojena dvě družstva. Družstvo mužů a mladších žáků.

Muži po jarním kole skončili na 4. místě Okresního přeboru a po podzimním kole na místě sedmém. Žáci skončili na pátém místě Okresního přeboru mladších žáků. Poté následoval turnaj mladších žáků o přeborníka Okresního přeboru mladších žáků. Turnaje se zúčastnily čtyři družstva, dvě ze vsetínské skupiny a dvě z meziříčské skupiny. Tento turnaj, který se pořádá na našem hřišti, mladší žáci vyhráli a stali se Okresními přeborníky.

Pro nový fotbalový ročník 2011/2012, který podzimním kolem začal z důvodů dovršení věkové hranice mladších žáků, družstvo do mistrovské soutěže nebylo přihlášeno. Následovala dohoda s oddílem Horní Bečvy, z nichž někteří hráli za mladší, jiní za starší žáky Horní Bečvy.

V srpnu v tomto roce došlo po přivalových deštích a rozvodnění potoka Matuška, k zaplavení téměř celého hřiště. Do půl hřiště byl nános bahna. Za pomoci obecního úřadu, hasičů a brigádnické činnosti lidí, strojů a techniky se voda a bahno odstranily. Bohužel čtvrtina hřiště byla zničena tak, že se musela položit nová tráva.

V rámci finančních možností došlo v auto kempu k opravám a úpravám. V letošním roce se rozšířilo pořádání různých rodinných oslav v hlavní budově kempu. Proto se dbalo více na úklid a čistotu nejen v interiéru, ale v celém kempu, aby se využívání budovy dostalo do nejširšího povědomí.

Tělovýchovná jednota za spolupráce s obecním úřadem požádala Fond životního prostředí o finanční dotaci na celkové zateplení budovy Sokolovny, výměnu oken a kotle na topení.

Z kulturních akcí byl první v roce tradiční Sportovní ples, potom fotbalové turnaje a účast na Rozsvěcování vánočního stromku.

Biatlonisté

Biatlonisté vstoupili do přípravy na letní sezónu. Zimní příprava se týkala především Richarda Žitníka, neboť reprezentoval Zlínský kraj na Zimní olympiádě dětí a mládeže, která se konala v únoru na Pustevnách. Zúčastnil se i běžeckých závodů spolu se staršími závodnicí Monikou Blinkovou. Ta absolvovala některé dálkové běhy například Karlovickou padesátku. V loňských výsledcích Richard přestoupil mezi starší kategorie a obsazoval republikové závody, kde se umísťoval na 10 až 15 místech. Monika Blinková mezi juniorkami na 3. až 7. místě.

Koníčkáři

XVI.ročník výstavy koní na Valašsku 2011

Jako každý rok 1. května se i v roce 2011 konala Výstava koní na Valašsku a byl to již šestnáctý ročník. Letos poprvé byla tato událost pořádána ve spolupráci Svazu chovatelů koní a Jezdeckým klubem Valašsko Prostřední Bečva.

Na Prostřední Bečvu se sjelo devět desítek koní z blízkého okolí, ale i z Opavska, z Jihomoravského kraje. Koně byly rozděleny do 9 kategorií: plnokrevníci, ČT – klisny, ČT – ostatní, barokní plemena, hucul a hafling, pony, chladnokrevní 1- 2 letí, chladnokrevní ostatní, a kategorie chladnokrevní hřebci.

Koně v jednotlivých kategoriích hodnotila odborná komise ve složení: MVDr. Antonín Černocký, MVDr. Josef Živníček, Jan Blizňák a Petr Novák. Vystavování a hodnocení koní zabralo celé dopoledne. Vše gradovalo hodnocením chladnokrevníků rozdělených do tří kategorií. Velmi atraktivní byla poslední kategorie - chladnokrevní hřebci. Koně byli hodnoceni podle svého původu, exteriéru a mechaniky pohybu při předvádění.

Diváci, kteří vydrželi sledovat program i v odpoledních hodinách, viděli vystavované koně i při práci, kterou vykonávají. Odpoledne bylo zahájenou působivou skupinovou jízdou haflingů z Rajnochovic. Následovaly ukázky vozatajských jízd dvojspřeží. Chladnokrevníci se představili i při ovladatelnosti s kládou. Závěr patřil mladým jezdcům, se představili při skokové soutěži a poslední byly nejmenší děti s ukázkou voltiže.

I když počasí nebylo nijak lákavé, našlo se spoustu příznivců koní a jezdeckví. Jezdecký klub Valašsko se zúčastňoval závodů od březnového Poháru žen, který pořádal TJ Slovan Frenštát, také parkurových klání v Ostravě, Dubicku, Velké Polomi, Hradci nad Moravicí a v Trojanovicích. Jezdkyně Anna Křištofová a Simona Dulavová s klisnami Alize a Fire Val výborně prezentovaly na Oblastním mistrovství severní Moravy a Slezska v Ostravě - Staré Bělé. Simona Dulavová reprezentovala na Mistrovství České republiky dětí a juniorů ve Zduchovicích, kde se představil rekordní počet účastníků. Přihlásilo celkem 141 dvojic. Simona jako jediná ze severní Moravy absolvovala obě kola soutěže bez trestných bodů.

K úspěšným jezdkyním klubu patří Eva Metnarová s klisnami Asazi a Bora, v kategorii pony Barbora Podešvová, dále své úspěchy zaznamenaly i další členky klubu. S jezdeckou sezonou se všichni dospělí rozloučili 5. listopadu Hubertovou jízdou.

Základní škola

Školní rok 2010/2011 byl zahájen ve středu 1. září. Slavnostního zahájení se zúčastnili zástupci obce, pan Milan Fárek místostarosta a člen zastupitelstva Rudolf Jurajda. Prvňáčky poprvé do školy doprovodili rodiče. Celkem navštěvovalo školu v tomto školním roce 50 žáků.

V první třídě bylo 10 žáků s třídní učitelkou Mgr. Hanou Vavrečkovou, ve druhé třídě bylo 8 žáků učitelkou Mgr. Věrou Kyselou. Ve třetí třídě se učilo 9 žáků a třídní učitelka byla Mgr. Simona Hrstková, čtvrtou třídu navštěvovalo nejvíce – 13 žáků s třídní učitelkou Mgr. Zdeňkou Juříčkovou. Poslední ročník s 10 žáky měla třídní učitelka Mgr. Dana Ševčíková.

První plavecký výcvik byl zahájen 2. září 2010 pro žáky 3. a 4. tříd. První, druhá a pátá třída zahájila plavání od února. V tomto školním roce byly v provozu opět všechny zájmové kroužky, jako v roce předešlém. Malý šikula, aerobik, počítačový, zdravotnický a taneční kroužek, anglická konverzace, myslivecký a froolbalový kroužek a hra na hudební nástroje. Od září také probíhala výuka náboženství. Do školní družiny se přihlásilo 25 dětí,

V září proběhla Rožnovská olympiáda dětí, které se škola zúčastnila. Celkem získala 5 medailí. V říjnu se děti zúčastnily 5. ročníku akce „Dětská policie“, kde sledovali práci dopravní policie.

Od října měla škola k dispozici vývěsní skříňky uprostřed obce. V listopadu připravili členové místního hasičského sboru pro děti poučené dopoledne. Vyprávěli jim o své práci a pak si děti mohly prohlédnout hasičskou zbrojnicu a vyzkoušet si některou techniku. Čas před vánoce patřil přípravě mikulášské nadílky, vánoční besídky malování hrnečků a přípravě vystoupení na rozsvěcování vánočního stromku.

Celá škola a školka se zapojily do soutěže o rekord ve vypouštění balónků ve spolupráci s rádiem Frekvence1. Škola přispěla k rekordu 253 balónky. Před vánoce navštívil děti v tělocvičně kouzelník.

Po novém roce začalo vyučování 3. ledna 2011. V úterý 18. ledna se konaly volby do Školské rady. Byla zvolena paní Ivana Kretková a Ludmila Fiurášková, jako náhradnice Pavla Bilová.

V únoru byl ve škole den otevřených dveří a uskutečnil se zápis dětí do první třídy. Proběhla také recitační soutěž. Postupující děti reprezentovaly školu v okrskovém kole v Rožnově. Škola uspořádala v únoru týdenní lyžařský výcvik na Bílé. V březnu se děti zúčastnily lyžařských závodů na Horní Bečvě.

Před velikonoce uspořádaly děti v prostorách školy „Velikonoční výstavku prací dětí a rodičů“. V květnu oslavily maminky dětí svůj svátek v prostorách školy a potom si poseděly u táboráku na zahradě. Červen už patřil výletům a poslední školní den byl zakončený hudebním programem „Motýl a Erika“ a předáváním vysvědčení.

Mateřská škola

Provoz mateřských škol zajišťovaly tak jako v loňském roce učitelky: Jana Janíčková, Věra Gálíková a Lenka Zemanová. O úklid se starala paní Dana Petřeková ve školce střed.

Provoz mateřské školy Kněhyně měly na starosti učitelky Irena Janečková a Renáta Kanioková, která byla současně asistentkou pedagoga. Učitelka Janečková zajišťovala stravování ve školce jako vedoucí stravování a paní Marie Kanioková pracovala jako kuchařka a uklízečka.

Provoz školní kuchyně při mateřské škole střed zajišťovaly vedoucí stravování paní Jana Machálková, hlavní kuchařka paní Jana Skalíková, paní Zdeňka Hrstková jako kuchařka a pomocná síla paní Marie Růčková. Účetnictví základní školy a obou mateřských škol vedla paní Vašková Eva.

První akce, které se děti zúčastnily, bylo vítání občánků 26. září. Vystoupily zde s malým kulturním programem. V září navštívila školku zubní doktorka.

V říjnu se v obou školkách fotografovalo a v listopadu začal před plavecký výcvik. V prosinci školku navštívilo pohádkové představení, pak následovala Mikulášská nadílka, vystoupení kouzelníka, společné fotografování a nakonec vánoční besídka.

V lednu si byly předškolní děti prohlédnout základní školu, protože je čekal zápis do první třídy. Poslední lednový týden navštívili mateřskou školu moderátoři Rádia Valašsko, aby s dětmi natočili krátký rozhovor. Ve dnech 24. a 25. února se uskutečnil v Mateřské škole střed Dětský karneval, v Kněhyních se konal 17. a 18. března.

Den před tím proběhl zápis dětí do mateřské školy pro školní rok 2011/2012. Přihlásilo se celkem 7 dětí a byly přijaty. Zápis v Kněhyních proběhl v pátek 18. března. Přihlásily se celkem 3 děti a byly přijaty.

Besídka ke Dni matek se uskutečnila ve školce střed 11. května a v Kněhyních v úterý 17. května. 30. května jely děti z obou mateřských škol na výlet do ZOO v Ostravě. 1. června oslavily obě mateřské školy Den dětí.

30. června se všichni zúčastnili slavnostního ukončení školního roku za přítomnosti zástupců obecního úřadu.

Sdružení dobrovolných hasičů střed

Jan Mikulěnka – vedoucí kolektivu mladých hasičů

„Jarní část sezóny pro nás začala oblastním kolem celostátní hry „Plamen“, které se konalo 1. 5. 2011 ve Valašské Bystřici.

Sezóna dále pokračovala řadou 10 soutěží zařazených do okresní ligy mladých hasičů. Kromě pohárových soutěží zařazených do okresní ligy, se dále zúčastnili třech soutěží v běhu na 60 metrů s překážkami pro jednotlivce. V soutěžích si všichni zúčastnění vedli velice dobře.

Závodem hasičské všestrannosti ve Střelné začala nová sezóna 2011/2012. Ve dnech 30. – 31. července 2011 se uskutečnil tábor mladých hasičů, který probíhal na hasičské zbrojnici v Ostravě Michálkovicích.

V září proběhlo školení nových vedoucích mladých hasičů. Ze sboru bylo vysláno pět uchazečů Martin Stodůlka, Radim Kuběna, Barbora Maléřová, Renata Vaňková a Jolana Chrbjátová. Všichni absolvovali školení úspěšně.

ZÁSAHY:

2. ledna 2011 - byla jednotka vyslána k požáru komína v rodinném domě na Prostřední Bečvě.

10. dubna 2011 - byla jednotka vyslána k požáru hospodářského stavení místní části Kněhyně.

Zásah byl prováděn také na přilehlém rodinném domku.

29. května 2011 - byla jednotka vyslána k požáru osobního automobilu v naší obci.

Sdružení dobrovolných hasičů Kněhyně

Družstvo hasičů v Kněhyních bylo složené z členů z Prostřední i Horní Bečvy. Velitelem jednotky sboru byl pan Petr Křenek. Velitelem družstva pan Jakub Jurečka z Horní Bečvy. Ing. Zdeněk Kretek a Zdeněk Trlica byli strojníci. Hasiči - Bc. Zbyněk Velecký, Michal Mikeš, Jakub Mikeš, Stanislav Mikeš, Martin Růčka a Tomáš Rybníček.

První zásah byl v neděli 10. dubna před devátou večer. V hospodě Skokan bylo přijato oznámení, že v Zoli hoří chata. Jelikož se v tuto dobu v hospodě nacházeli členové naší jednotky, tak okamžitě zavolali řidiče a vyjeli k místu požáru. Po příjezdu na místo bylo zjištěno, že hoří stodola v blízké vzdálenosti rodinného domu. Stodola byla již celá v plamenech.

Další výjezd byl opět v neděli 29. května. Jednotka byla vyslána s technikou k požáru osobního automobilu v obci Prostřední Bečva.

V letních měsících docházelo často k zásahům, při kterých byl likvidován nebezpečný hmyz – včely, sršni.

V pátek 15. dubna přišla průtrž mračen a bylo nutné zajistit průtoky potoků v obci. V devět hodin večer byla jednotka vyslána k čerpání a čištění propustí v obci, u čističky na potoku Požiska, v Kněhyních na potoku Komárovém a v rekreačním středisku Tosca. Jednotka prováděla kontrolu a dohled nad přívalovou vodou až do dvou hodin.

V sobotu 17. září byla jednotka vyslána k požáru na Prostřední Bečvu místní část Bacov, k rozdělanému ohni v lese. V blízkosti byly uloženy kanystry s benzinem. Nebylo zjištěno přesné místo požáru a oznamovatel požáru nezvedal telefon. Jednotka vyjela ze základny, po dvou kilometrech směrem na Skalickou louku, potkala dvanáctiletého chlapce, který jednotku nasměroval k místu požáru. Po příjezdu na místo bylo zjištěno, že zde myslivci prováděli úklid lesa a opravu krmelce. Zbytky z krmelce pálili na ohništi na hliněné cestě ohraničené kamením. Kanystry s benzinem byly vlastně plechové barely, sloužící pro uskladnění žita v krmelcích.

Český červený kříž

Místní organizace měla v roce 2011 padesát pět členů. Výbor pracoval ve složení:

Předseda: Marcela Maléřová

Jednatel: Ludmila Lenomarová

Pokladník: Jana Slováková

Členové: Ivana Stodůlková a Marcela Mikešová

První akce v roce byl tradiční maškarní ples na Valašském šenku Zavadilka. Uskutečnil se 18. února 2011. K tanci a poslechu hrála skupina Universal Pavla Kulišťáka. Masky měly na ples vstup zdarma, ostatní za 50,- Kč. Pro všechny byla nachystaná bohatá tombola. Starosta obce věnoval do tomboly, stejně jako ostatním složkám, plazmový televizor.

Červený kříž pravidelně věnoval mikulášské balíčky pro děti ze základní školy. Podílel se také na humanitární sbírce charity Broumov.

Sbírka charita Broumov

Tak jako v uplynulých letech i letos proběhla v prostorách obecního úřadu humanitární sbírka. Pořádala ve dnech 13. až 15. června. Opět byly vyvěšeny letáčky nejen u nás obci, ale i v sousedních obcích. Prostory obecního úřadu zaplní téměř do posledního místečka. První den přinášeli lidé hlavně z okolních obcí spoustu věcí. Velké množství časopisů a knih, věcí, které se v minulých letech téměř neobjevily.

Po třech dnech byla sbírka ukončena, ale ještě ve čtvrtek a pátek chodili opozdilci a donášeli věci pro potřebné. Pro celý náklad si v pondělí přijelo auto, vypravené z charity Broumov, a odvezlo si veškerý nasbíraný materiál k dalšímu roztrídění a zpracování.

Počasí

Od soboty 1. ledna byly teploty pod nulou, zataženo a občas sněžilo. V úterý 4. ledna bylo zatmění slunce. Teplota -7 °C, ale jasno. Další dny sluníčko stále svítilo, ale k tomu se přidal silný vítr. Ten přinesl teplejší počasí. Od 8. ledna se oteplilo až na +6°C, začalo pršet a byla mlha. Odpoledne začal hustý silný déšť. V neděli 9. ledna byla ranní teplota +4°C a odpoledne dokonce +10°C. Ještě v devět hodin večer teploměr ukazoval +7°C, sníh tál.

Po desátém lednu se opět ochladilo, bylo zataženo a mrholení přecházelo v déšť. V pátek 14. ledna padla kolem 16.00 velká mlha a stále pršelo. Mrholení, déšť, teploty kolem nuly se držely až do 20. ledna, kdy začalo pršet se sněhem. V noci teplota klesla pod -3°C, celou dobu sněžilo a foukal vítr. V sobotu 22. ledna byla ranní teplota -5°C a sluníčko krásně svítilo. V neděli se zatáhlo a začalo sněžit, teplota kolem -5°C. Toto počasí vydrželo celý týden. Poslední sobotu v lednu byla ranní teplota -12°C, ale krásně jasno. V pondělí 31. ledna klesla ranní teplota dokonce pod -11°C, místy i na -17°C. Přes den svítilo sluníčko, večer v sedm bylo už zase -8°C. Mrazy vydržely až do Hromnic, připadlo asi 5 cm sněhu. Po Hromnicích stoupla ranní teplota až na +5°C, ale bylo zataženo celé dny. V neděli 6. února bylo ráno +7°C, o den později se krásně vyjasnilo, oteplilo a pondělní večer bylo 10°C. Ranní teploty však bylo pořád pod bodem mrazu. Toto počasí trvalo téměř celý únor. Ráno mráz, přes den na sluníčku nad nulou, některé dny polojasno, občas se objevila mlha.

Poslední únorový týden začaly zase mrazy, ranní teploty klesaly až na -15 až -18°C, přes den jasno, ale mráz, teploměr se ani přes den nedostal nad nulu. Na zemi byl jen sněhový poprašek a tak celý týden řádil holomráz. Vše se změnilo až 5. března, kdy byla ráno nula, polojasno, ale potom se vyjasnilo a bylo teplo, odpoledne až +8°C. Další týden byly teploty stále kolem nuly a přes noc pod nulou. Poletoval sníh, bylo nepříjemně a zima se nechtěla vzdát moci. Ve čtvrtek 10. března bylo bílé ráno, hustě sněžilo celý den. Jako mávnutím kouzelného proutku bylo páteční ráno bez sněhu, slunečné a přes den teploty 10°C. Stejně tak další dny bylo stále tepleji, někdy se zdálo, že bude pršet, ale nespada ani kapka. Změna

nastala ve čtvrtek 17. března. Ráno teplota 11°C, velká mlha, zataženo, déšť. Drobně přšelo celý den a také mlha vydržela celý den. Druhý den začal po suchu příjemný zahradní déšť, který se večer změnil ve sněžení. Do soboty ho napadlo 8-10 cm. Teploty klesly a sníh vydržel až do prvního jarního dne, pondělí 21. března. Jarní počasí bylo ale stále chladné, ranní teploty i pod nulou, někdy dokonce -5°C, ale přes den sluníčko krásně svítilo. Tak to bylo až do konce března, ráno chladno, někdy i mrazík a přes den sluníčko. Od ledna nebylo příliš sněhu, únor a březen ani velké dešťové srážky, bylo sucho.

První přeháňka přišla na **apríla** kolem 2 hodin ráno. S přestávkami přšelo celý den. Konečně voda. Prvních deset dnů v dubnu se sluníčko střídalo s deštěm. Nebyl moc vydatný, ale alespoň nějaký byl. Teploty přes den se vyšplhaly až na 15 – 20°C. V neděli 10. dubna se ochladilo, ráno místy i mráz. Přes den chladno, studený vítr a teploty jen 10°C. Toto chladné počasí trvalo až do středy 20. dubna. Ráno bylo mrazivo, teploty kolem 2-4°C, místy mráz. Přes den polojasno, zataženo, studený vítr, déšť, sníh s deštěm. Ve čtvrtek 14. dubna dokonce napadlo asi 5cm sněhu. Po 19. dubnu se ranní teploty stále držely kolem nuly, ale přes den už bylo daleko tepleji, místy až kolem 20°C.

V neděli 24. dubna bylo polojasno, déšť, na chvíli se vyjasnilo, ale o půl čtvrté odpoledne se zatáhlo, zahřmělo a přišly kroupy. Na půl hodiny bylo pěkně, ale pak se vše opakovalo. Déšť pak trval až do středy 27. dubna. Kdy se začalo vyjasňovat a i když hřmělo, nepršelo. Ranní teploty kolem 8°C, denní až 20°C. Začátek **května** byl ve znamení překvapení. První dny mlha, zataženo, chladno. K tomu se přidal déšť a 3. května večer dokonce sníh. Stromy už byly rozkvetlé a na nich sníh! O den později byla ranní teplota 0°C, čtvrtek, pátek dokonce -2 až -3°C. Vál studený vítr a i když slunce svítilo, bylo zima. Přes víkend 7. - 8. 5. se začalo oteplovat, ale začal také déšť a studený vítr. Konečně v neděli odpoledne vysvitlo slunko a teplota se zvedla skoro na 20°C. Teplo bylo až do tří zmrzlých, to se ráno „ochladilo“ na 4 – 8°C a přes den bylo 15°C. Foukal vítr, ale byl teplý. Žofie byla také teplá, 10°C, zatažená a odpoledne začalo pršet. Od Žofie se ranní teplota držela stále kolem 10 – 15°C a denní přes 20°C. Kolem 20. května až do konce měsíce byly tropické teploty 25 – 28°C, bez deště, i když se nebe občas zatáhlo, zahřmělo, déšť nepřicházel. Teprve v pátek 27. května se zvedl vítr, odpoledne se zatáhlo, v jednu hodinu začalo pršet, ale brzy přestalo. Pořádná bouřka přišla až v deset hodin večer. Blesky, vítr, hromy déšť trvaly až do půlnoci. Přšelo až do 3. hodin do neděle. Potom bylo nebe bez mráčků a odpolední teploty 26°C. Takové teplo bylo až do 1. června. Tropické teploty byly 3. června, kdy se večer spustil slabý deštěk, ale pořád teplo. Na druhý den kolem 13.00 hod. se zatáhlo, zahřmělo, přišly blesky a s nimi pořádná sprška, místy i kroupy. Přšelo do půl šesté, potom se nebe vyjasnilo a zase krásně svítilo sluníčko. Na druhý dne v neděli 5. **června** se to opakovalo, ale déšť mírný, teplota klesla z 28°C na 22°C.

Od pondělí 6. června, kdy byla ranní teplota 15°C, téměř celý červen se počasí jakoby pravidelně střídalo. Ranní teploty od 12°C do 19°C, přes den 20°C až 28°C. Když bylo vedro, přišel zahradní déšť, nebo jen hřmění, potom se vyjasnilo a sluníčko pálilo dále. V podstatě celý červen propršel, i když vláhy mnoho nespadlo. Poslední den v červnu byla ráno mlha, dusno. Teplota už 23°C, v jednu odpoledne přišla obrovská průtrž mračen a přšelo až do čtyř odpoledne. Ochladilo se na 16°C a pak mírně přšelo celý zbytek dne.

Stejně tak začal i **červenec**. Deštěm. Ten trval až do pondělí 4. července, kdy srážky přestaly, ale bylo stále zataženo. Jenže v pátek 8. se odpoledne přihnal silný vítr, setmělo se a začal hustý déšť, samozřejmě se ochladilo. To trvalo jen krátce, pak bylo zase dusno a krásně. Sprška se opakovala ještě jedno odpoledne. Od soboty 9. července deset dní trvaly tropické teploty se vším všudy. Ranní teplota od 16°C do 24°C, přes den 24°C až 30°C, občas zafoukal vítr, ale bylo strašné dusno, po dešti ani památka. Přišel až v úterý 19. července večer, kolem půlnoci. A trval do soboty 23. července. Zdálo se, že ustane, ale s občasným protržením mraků a vykuknutím sluníčka, přšelo, a bylo zataženo až do prvních srpnových dnů.

Také začátek **srpna** nebyl proti tropickému květnu nic moc. Ranní teploty byly kolem 12°C až 16°C, obloha se ale stále na střídání zatahovala mraky a hrozil nebo se spustil déšť. Teprve druhá polovina srpna, od neděle 14., byla opravdu letní, jak má být. Ranní teploty kolem 20°C, odpolední od 25°C až po 30°C, někde i přes 32°C. Nebe bez mráčků, dusno, po několika malých přeháňkách se vzduch ani neosvěžil.

Poslední srpnové dny se ochladilo, teploty jen do 23°C, přešly v prvních zářijových dnech opět v tropické teploty. První bouře se přihnala od Hutiska v pondělí 5. **září**, trvala asi 20 minut. Na druhý den bylo opět krásné teplé počasí, ale během dalších dnů došlo k ochlazení a začalo období mírných přeháněk. Trvaly do 15. září. Většinou se vždy přehnal několikaminutový mírný zahradní deštěk. Ranní teploty se pohybovaly maximálně kolem 13°C, odpoledne 20°C, pár dnů i 25°C. Nejteplejší byl víkend 3. – 5. září, to bylo až 27°C, ráno kolem 20°C.

Od druhé poloviny září se ráno ochladilo, objevily se občas mlhy, teploty byly kolem 10°C, přes den 20°C. Déšť stále jen v podobě drobného mrholení. Poslední zářijový týden, od pátku 23. 9., začalo krásné babí léto. Ranní teploty sice jen do 10°C, někdy jen 5-6°C, ale odpoledne 20-25°C. Bez mráčků, bez deště, s mírným větříkem. Nastal říjen, teploty stále tak krásné, slunečno, bez deště.

První blahodárné kapky spadly až v pátek 7. října a pršelo až do 12. října. Ranní teploty byly od 5°C do 8°C, přes den tak 10°C. Změna nastala v neděli 16. října - přišel první mráz -3°C, přes den se teploměr dostal na 10°C. Pak už se ranní teploty nevyhouply přes 6°C. Pořád se pohybovaly od nuly po 5-6°C. Přes den 10°C, někdy i 12°C. Další mírný déšť přišel až ve čtvrtek 20. října, ale to bylo jen na omytí kamenů. Až v úterý 25. října pršelo na střídačku celý den, také se zvedly ranní i odpolední teploty (ráno 10°C, odpoledne 13°C). Tyto teploty pokračovaly až do konce října a i na začátek **listopadu** jen s tím rozdílem, že nepršelo. Do 11. listopadu byly ranní teploty nad nulou, odpolední 13°C, v sobotu 5. listopadu dokonce 18°C, v neděli 20°C. Ráno se objevily občas mlhy, nemrzlo, nepršelo. Od 12. listopadu nevstoupily ranní teploty nad nulu, přes den nedosáhly na desítku. Bylo krásně jasno, bez mráčku, bez deště. Téměř v celé republice byla inverze. Ta k nám dorazila od Rožnova až ve středu 16. listopadu v podobě ranní mlhy. Po tomto datu už tak jasné počasí nebylo, teploty kolem nuly, přes den kolem 3-4°C.

V pondělí 21. listopadu bylo ráno 2°C, zataženo a v poledne začal padat první sníh! Netrvalo to ani půl hodiny. Sníh byl mokrý, ihned roztával, takže po něm na zemi nezbylo nic. Po tomto datu se zase vyjasnilo, ranní teploty se pohybovaly kolem nuly, přes den bylo krásně slunečno, občas mlhy. Stále nepršelo až do posledního listopadu. Podle měření byl letošní podzim nejsušší za posledních 206 let. Naposledy trošku pršelo 25. října.

Od soboty 26. listopadu se ukazovalo každý den sluníčko, někdy bylo 2-3°C přes den, pak zase teploty stouply až na 8°C. Stále však bylo jasno, v pátek 2. prosince byly večer krásné červánky. Od toho dne se počasí zkazilo, ve čtvrtek byla mlha, ráno kolem 2°C, přes den jen o dva stupně více. Přes víkend pršelo a foukal silný vítr. V úterý na Mikuláše napadl večer sníh, ale do rána nevydržel. Další dny se opět objevila sněhová pokrývka, ale jen na krátkou dobu, nikdy nevydržela do druhého dne. Ranní teploty stále od 0°C do 2°C, do toho silný vítr. Tak to vypadalo do úterý 13. prosince, kdy byla ranní teplota 4°C a přes den dokonce +7°C. Nebe bylo polojasné, na konci týdne začalo pršet a opět se zvedl silný vítr. 17. prosince začal padat ve tři odpoledne sníh, ale nedělní +3°C ho zase rozpustily. Až do štědrého dne se střídaly sluníčko se sněhem, který v odpoledních hodinách zase zmizel. Nejnižší ranní teploty byly v úterý 20. a 23. prosince, -7°C. Ve středu nasněžilo 15 cm sněhu, který začal pomalu miznout, ale díky teplotě kolem nuly vydržel poprašek až do štědrého dne. Večer však začalo pršet a mlha s deštěm, vystřídaná s mokrým sněhem trvala až do konce roku. Do rána na Silvestra napadlo trochu sněhu a ten vydržel díky teplotě 0°C i v novém roce.